

In dit deel 1 reconstrueert auteur Hans Smedema zijn leven tot maart 2000, het moment waarop hij als donderslag bij heldere hemel herinneringen aan ogenschijnlijk onmogelijke gebeurtenissen krijgt. Het kan nooit waar zijn!

Wanneer Hans in 2000 navraag doet naar zijn dertig jaar durende geheugenverlies, ontkent iedereen, inclusief familie, medici en justitie. In de zeven jaren die volgen gaat hij, samen met zijn lieve vrouw, door een hel. Net als iedere buitenstaander, gelooft zij niet dat een vrouw dertig jaar lang kan worden misbruikt zonder het zelf te beseffen!

Niets lijkt hun bespaard te worden. Ze worden door familie en medici tegen elkaar uitgespeeld, terwijl justitie iedere hulp weigert en de overheid juist de helpende hand biedt aan de bedriegers.

Hij voert ons mee in een op zich al interessant leven en geeft zeer openhartige inzichten in wat er plaatsvond en wat hij voelde of dacht op cruciale momenten, toen ze zich beiden nog niet bewust waren van het onvoorstelbare en gruwelijke bedrog van hun eigen familie, medici en justitie.

De bizarre misdrijven die dit boek beschrijft, vonden niet alleen plaats in Nederland, maar ook in Duitsland, Frankrijk, Spanje en Amerika. Een Amerikaan, een medewerker van de Amerikaanse inlichtingendienst, heeft Hans nog geholpen, maar werd vervolgens meedogenloos door de Nederlandse overheid bedrogen. Daardoor werd hij gevangen gezet, veroordeeld, oneervol ontslagen en moesten hij en zijn gezin zes jaar lang onschuldig creperen, tot hij kans zag om in 1996 met wat advies van o.a. toen ambassadeur Paul Bremer zijn onschuld te bewijzen.

De drie delen als geheel, zullen voor velen een eye-opener zijn. Wat in het boek wordt beschreven, wordt nog door vrijwel alle psychiaters voor onmogelijk gehouden. Hans werd door zes psychiaters paranoïde verklaard en raakte daardoor, zonder enig onderzoek of recht op verdediging, volledig arbeidsongeschikt. 'Hervonden herinneringen zoals deze zijn onmogelijk, dus (!) je bent 'schizofreen', luidde hun stompzinnige diagnose. De totale advocatuur heeft al vier jaar 'geen tijd'!

Zie voor meer informatie op de beide zijflappen.

www.vechten tegen het onbekende.nl

Uitgever in eigen beheer:

Human Power Services Int. B.V., Drachten

Vechten
Onbekende

Gruwelijk bedrogen

I

Hans Smedema

Vechten Onbekende

tegen het

deel 1
Gruwelijk bedrogen

Hans
Smedema

Over dertig jaar amnesie en verdringing als gevolg van gruwelijk misbruik en bedrog, orwelliaans gedoogd door familie, justitie, medici en politici. Een doofpotaffaire die ook nu nog in stand wordt gehouden!

'De Nederlandse Watergate?'

Onbekend fenomeen

Amnesie en verdrongen trauma's, dus ook hervonden herinneringen, bestaan wel degelijk! Dit boek bewijst het en geeft inzicht in de totstandkoming ervan en hoe het te herkennen is.

Door dagelijks heimelijk drogeren en het toebrengen van zware trauma's, met onder andere een stroomstok, was hier sprake van geestelijke gijzeling en totale onderwerping aan de daders.

Deel 1 is een waarschuwing voor argeloze meisjes en hun dierbaren. Herken vroegtijdig wat er gebeurt!

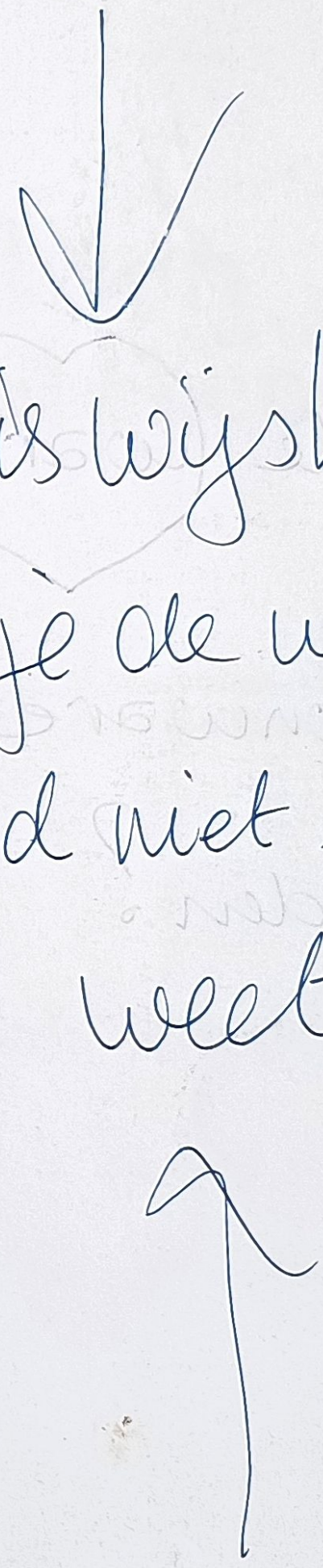
Deel 2 – Onmogelijke Flashbacks

beschrijft Hans Smedema's leven van maart 2000 tot 2004. De onmogelijke herinneringen, onmenselijke verwarring en immense onzekerheid door de ontkenningen en de doofpotaffaire waar zelfs de overheid aan heeft bijgedragen. Een onderzoek naar een verkrachting door twee mannen, met getuigen, werd door College van Procureurs Generaal verboden!

Deel 3 – J'Accuse

beschrijft hoe Hans Smedema uiteindelijk toch zoveel informatie weet te verzamelen, dat hij begint te begrijpen hoe en wat er gebeurd moet zijn. Hij beschuldigt vervolgens alle betrokkenen en vraagt het publiek om hulp bij het bewijzen daarvan.

*Eerste uitgaven als
ongecensureerde onderzoeksversie,
gebruikmakend van het recht op zelfverdediging.*

wat is wijsheid
Is je de waar-
heid niet eens
weet!

kan de ware

een onware

worden?

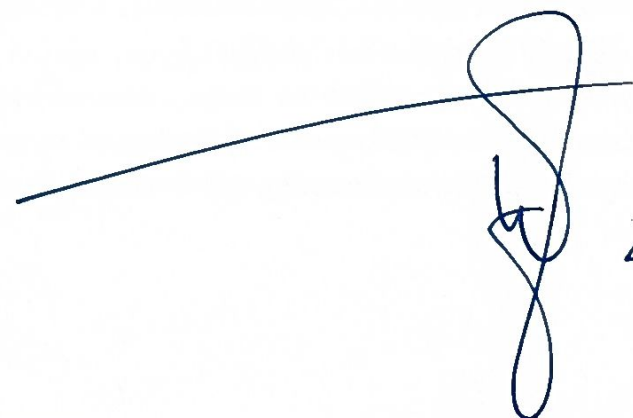
Vechten tegen het Onbekende

GEAUTORISEERDE AUTOBIOGRAFIE
ONGECENSUREERDE ONDERZOEKSVERSIE

Hans Smedema

2004-2007

DAGBOEK VAN EEN GEK!

wat is belangrijker

jouw aandacht of
mijn privacy?

Uitgever in eigen beheer:

Human Power Services Int. B.V., Drachten

Copyright © 2007 Human Power Services Int. B.V.

Alle rechten voorbehouden

Eerste druk, december 2007

www.vechtentegenhetonbekende.nl

Omslagontwerp en illustratie: Daniel Bies

Opmaak: MultiCopy, Drachten

Redactie: BruTaal Tekst- en Vertaalbureau, Soest

Druk: Uitgeverij BOX-Press, Oisterwijk

ISBN 978-90-79385-01-0

Copyright © 2000 – 2007 Hans Smedema Drachten: Alle rechten voorbehouden.
Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

VOORWOORD

'Duizend maal erger dan een vijand, is een vriend die een vijand blijkt te zijn'.

Dit boek is opgedragen aan Wies, mijn mooie, warme en heel charmante vrouw en lieve moeder van onze drie fantastische kinderen Ilse, Arne en Jorrit. klopt!

Na een prachtige tijd van innige verliefdheid en vurige passie tijdens een extra jaar studie in 1972, waarbij ik meer bij haar op haar kamer in Utrecht was dan in Dordrecht, waar ik studeerde, zijn we in Leeuwarden getrouwd. Na ons huwelijk verhuisden we naar 't Harde en later naar ons prachtige huis in Drachten. We hebben een mooie tijd gehad, hoewel soms moeilijk genoeg, zoals u straks zult lezen. Maar toen werden we daar alleen maar sterker van, omdat we samen leden en samen vochten tegen het grote onrecht dat ons, tot onze grote verbazing, steeds weer werd aangedaan.

Daar, in Drachten, schrijf ik dertig jaar later nu dit dagboek, of beter gezegd gebeurtenissenboek. In latere jaren maak ik er een écht boek van, in de vorm van een autobiografie, dat ook als onderzoeksboek voor latere onderzoekers geschreven is. Het maatschappelijk belang is te groot om deze reeks misdrijven in de doofpot te laten, zoals veel mensen met boter op hun hoofd, graag zouden willen.

Alle feiten tot maart 2000 zijn, zo goed als achteraf mogelijk, gereconstrueerd en verwoord. Gesprekken zijn zo goed mogelijk naverteld, maar zijn niet helemaal letterlijk meer. De strekking is in ieder geval wel juist.

Helaas heb ik moeten vaststellen dat alles wat eerst zo mooi leek, helemaal niet zo mooi was. Integendeel, wij zijn schandalig en onrechtmatig behandeld. Familie en ook anderen hebben, alsof men God zelf was, over ons en voor ons beslist, zonder ons daar voldoende in te kennen, of voldoende pogingen te ondernemen om ons vragen te stellen en te waarschuwen. Met groteske nadelige gevolgen voor ons. De dringend noodzakelijke medische hulp werd ons onthouden.

Belangrijk om te weten bij het lezen van deel I van het boek, is dat je met verdringing en amnesie na een sterk traumatische gebeurtenissen, geen leerproces doormaakt. Ieder volgend misdrijf is steeds weer gewoon nieuw! Een grotesk drama. En niemand die het doorheeft of er eens even goed over nagedacht heeft.

je hebt alle hulp gehad!
Zelfs toen ik na achtentwintig jaar eindelijk met horten en stoten flarden geheugen terugkreeg, wat zeer emotioneel en verwarrend was, heeft niemand de moeite genomen om mij, en daarmee ons, te helpen door simpelweg te vertellen

wat er was gebeurd. Dan was alles nog goed geweest. We konden het hen niet kwalijk nemen dat wij aan verdringing en amnesie leden, maar het verzwijgen van misdrijven en het ons onthouden van medische hulp wel degelijk. Laat staan de kinderen, die met een zekerheid grenzende waarschijnlijkheid niet van mij zijn.

Dit boek is dan ook mede een poging van mij om alles van me af te schrijven, maar ook om ervoor te zorgen dat zo iets nooit weer kan gebeuren. Het grootste belang is echter het maatschappelijke belang. Er kan veel uit dit verhaal geleerd worden. Het is ook een aanklacht tegen medici, advocaten, justitie en anderen.

Daarnaast is het een ode aan Wiesje, die ondanks wat ze allemaal moest doorstaan als gevolg van misdadig gedrag van de daders en (met name van de familie) toch de lieve, charmante en warme persoonlijkheid bleef die ze altijd geweest is. Pas de laatste jaren werd het haar te veel en helaas wilde ze niet meehelpen met het schrijven van dit boek, wat voor mij nu juist zo belangrijk was in het verwerkingsproces en het nog enigszins in stand houden van een laatste restje zelfrespect. Maar ook om deze nu nog gesloten doofpot op te blazen en de schuldigen publiekelijk aan de kaak te stellen.

Dit boek is ook een aanklacht tegen de psychiatrie, die in mijn ogen werkelijk een eeuw achterloopt in haar ontwikkeling. Psychiaters lijken gewoon achterlijk en bovendien ongelofelijk arrogant en eigenwijs wat dit betreft.

21 ex. verkocht in 1/2 jaar tijd.
De eventuele opbrengsten van dit boek zal ik besteden aan Wies en andere slachtoffers van dit drama, zodat ze een klein beetje compensatie krijgen voor hetgeen ook hun is aangedaan. Niemand heeft dit gewild tenslotte.

Door de waarheid nu boven tafel te brengen, zullen hopelijk ook degenen die zo wreed en misdadig waren, gedwongen worden om met de waarheid en de publieke opinie om te gaan. Wellicht wordt de wereld daar iets beter van. Het is slechts een kleine compensatie voor hetgeen ons is aangedaan, maar een duidelijke waarschuwing voor anderen.

Nooit weer mogen mensen als een soort God besluiten nemen over anderen, zeker niet zonder enige ingebouwde waarborg. Zieke mensen, maar ook mensen met een psychisch trauma en amnesie moeten geholpen worden, niet doodgezwegen.

Het boek is zeer openhartig geschreven. Volgens mij is dat de enige juiste keuze als ik wil dat de maatschappij lering trekt uit al het gruwelijks dat zich hier heeft afgespeeld, gedoogd door alle meedogenloze betrokken partijen. Alleen een feitelijk verslag van de gebeurtenissen zal mensen treffen en emotioneel

voldoende diep raken. Meisjes en jonge vrouwen, maar ook hun naasten, kunnen door dit boek gewaarschuwd worden en daarom beter opletten wat er voor merkwaardige dingen er gebeuren met hun geliefden. Ik offer me dan wel op en van Wies weet ik, dat als ze wist wat er werkelijk gebeurd was, dat ze dit ook uit alle kracht zou hebben gesteund. Ze is een heel sterke vrouw. 'Op de barricaden', zoals ze dan zegt. Maar bedrogen door allen die zeggen haar lief te hebben, vecht ze juist tegen mij. De enige die niet tegen haar liegt.

Op het moment van schrijven zijn we nog bij elkaar, maar of dat zo kan blijven, weet ik nu nog niet. Ik hoop dat ik ondanks alles het liefste en mooiste in mijn leven mag blijven koesteren, maar ik vrees het ergste.

Flans Smedema

Drachten, december 2007

dat stel jij

VERANTWOORDING

In dit deel 1 beschrijf ik wat ik me nog herinner van mijn leven tot maart 2000. Achteraf natuurlijk, maar ik geef aan hoe ik toen dacht. Heel waarheidsgetrouw. Daarbij zijn het met name de vreemde gebeurtenissen die je je het best kunt herinneren. Veel standaardgebeurtenissen laat ik weg, mede om vaart in het verhaal te houden. Ogenschijnlijke kleinigheden vertel ik wel, omdat deze, zoals later zal blijken, toch heel belangrijk bleken te zijn en het gehele verhaal zeer aannemelijk maken en feitelijk bewijzen in deel III. Soms maak ik een opmerking om de lezer op iets te wijzen wat anders wellicht te snel verloren zou gaan.

INLEIDING

Het is heel vroeg in de ochtend, maart 2000. Het wordt al wat lichter in onze slaapkamer. Ik lig nog op ons brede bed in een ruime slaapkamer en ben zojuist onrustig wakker geworden met een vreemde herinnering aan een dramatische, bijna onmogelijke gebeurtenis.
Het betrof het volgende:

Op een avond aan de Bildtsestraat in Leeuwarden belde Wiesje me op. 'Hans haal me hier alsjeblieft weg, ze laten me vreselijke dingen doen. Je moet gauw komen', zei ze met een angstige en verdrietige stem. Ik was kapot van de plotselinge oproep en vooral de angst die in haar stem klonk. Er klopte iets niet met Wiesje en ze was in gevaar! Ik rende naar de buitendeur en vroeg mijn broer Ruud, die net de trap afkwam, of hij de politie wilde bellen, reed als een gek naar Utrecht, haalde levensgevaarlijk links en rechts in, desnoods over de vluchtsloot of door de berm en haalde mijn voet bijna niet van het gas ondanks het natte weer. Auto's toeterden woedend, maar het kon me niets schelen. Het ging om mijn arme Wiesje. De adrenaline pompte door mijn bloed. Ik voelde me zwaar van emoties, een verdoofd gevoel in mijn hoofd bemoeilijkte me het denken. Ik parkeerde dwars over de weg voor haar kamer, de weg daar totaal blokkerend, liet de lichten van de auto aan en gooide de deur open om voorbijgangers te waarschuwen. Ik nam de autosleutels mee en riep tegen een toevallig passerende jongeman dat hij direct de politie moest waarschuwen, omdat mijn vriendin daarboven werd gegijzeld. Ik wilde Wiesje redden. Ze wilden niet opendoen, maar ik dreigde met de politie, waarna de deur geopend werd. Ik zag felle lampen in de slaapkamer van Jan, filmlampen, zo wist ik. Maakten ze opnames van Wiesje? Ik ving nog een glimp van haar op, ze werd snel over de schouder van een man in haar kamer gelegd, terwijl twee grote mannen probeerden het zicht op haar te belemmeren. Ik voelde de angst dat hier iets niet klopte, maar ik stond alleen tegen een overmacht. Waarom was ik niet eerst naar de politie gegaan? In haar kamer werd ik bedreigd met de dood, ik voelde een nog nooit beleefde angst. Ze dwongen me om iets te drinken. Jan van Beek zei dat het wel goed was en dat hij op me zou passen. Als ik niet drink, vermoorden ze me.

Ik viel in slaap, maar hoorde sirenes.

'Er staan allemaal blauwe zwaailichten', zei iemand in onze kamer. Ik sliep weer en hoorde Jan op luide toon mijn naam roepen. Ik draaide me moeizaam om en zag een politieman in onze kamer staan, terwijl ik slaperig op bed lag bij Wiesje. De agent ging weer weg. Ik viel weer in slaap en toen stond daar plotseling die jongeman, samen met die politieman, in de deuropening. De jongeman zag

verbaasd dat wij gewoon bijna sliepen.

'Hij was juist heel emotioneel en opgewonden net op straat', zei hij nog.

De volgende ochtend was ik alles vergeten en moest mijn autosleutels ophalen op het politiebureau. Ze stelden me daar een aantal vragen, maar zeiden niets over wat er was voorgevallen.

Het was allemaal dusdanig absurd en bizar, dat het onmogelijk waar kon zijn. Het zette mijn hele leven tot dan toe op zijn kop. Dat zou Wiesje nooit toestaan, waarom was ze niet gewoon weggegaan dan? Werd ze ook gedrogeerd? Maar later toch niet meer, toen ze bij ons in Leeuwarden was? En ze werkte gewoon overdag. Maar ik wist achteraf ook van niets. Ik weet het nu pas weer. Wat was er gebeurd daar in die flat? Het kón gewoon niet waar zijn.

Ik kijk om me heen en vraag me af of ik misschien sliep en of het gewoon een droom of nachtmerrie was. Maar nee, ik ben gewoon wakker en ik zie Wiesje rustig ademhalend, lief en mooi als altijd, naast me slapen en zie gewoon alles in onze grote slaapkamer.

Ik ben 51 jaar oud en droom nooit, althans ik herinner me mijn dromen niet. Nooit was er iets met me aan de hand, maar dit leken wel hallucinaties. Bovendien zijn de gebeurtenissen gewoonweg ernstige misdrijven en erg emotioneel. De beelden lijken echt te zijn. Ze gaan over Wiesje die op kamers woont bij haar huisbaas in Utrecht. Maar dat kan nooit kloppen, want dan had ik dat al veel eerder moeten weten. Onmogelijk en zo bizar. Het moet een waan zijn, ik ben plotseling gek geworden.

Ik onderdruk de gedachten en herinneringen, maar de volgende ochtend komen er weer andere herinneringen boven die ook weer erg emotioneel zijn en misdrijven betreffen tegen Wiesje en mij.

Het kan niet waar zijn....

Ik ben nooit gegijzeld!

gelukkig!

HOOFDSTUKKEN

HUISBAAS JAN VAN BEEK	15
'T HARDE	85
NIEUWBOUW IN DRACHTEN	143
DUITSLAND	207
SYSTEMS ENGINEERING EN CLAESSENS	237
INGENIEURSBUREAU HET NOORDEN	267
HEADHUNTEN	311

Deel 1

Gruwelijk bedrogen

Wij weten nog van niets

Dat jij dit allemaal mee moest maken. Ik weet nu echt dat je ziek bent.

Wat er allemaal in je hoofd afspeelt is dramatisch, ik kan je gerust stellen:

"Het is nooit gebeurd"

I

HUISBAAS JAN VAN BEEK

echt waar!

JULI 1971 - LIEFDE OP HET EERSTE GEZICHT

De bijzondere Wiesje zag ik voor het eerst tijdens een vakantie op Vlieland, een prachtig eiland, waar zij met twee vriendinnen was. Ze stond bij de haven en ze viel me vrijwel direct op. Jammer genoeg stond ze bij degenen die vertrokken, dus was mijn interesse niet zo groot, want ik stond daar natuurlijk te kijken naar leuke meisjes die zo zouden aankomen.

Toch keek ik naar haar en bleef vreemd genoeg steeds opnieuw kijken. Zij keek soms ook even naar mij, want ik stond pontificaal en brutaal bovenop de dijk, neerkijkend op de mensen die stonden te wachten op de boot, zichtbaar rustig en strategisch de zaak te bekijken.

'Tot morgen in het strandhotel hè!' hoorde ik haar plotseling luid zeggen tegen haar twee vriendinnen die naast haar stonden. Net alsof ik het ook moest horen, want ze keek ook even heel duidelijk naar mij. Maar dat moest ik verkeerd verstaan hebben. Wie gaat er nou weg van Vlieland en gaat toch de volgende avond naar het Strandhotel op datzelfde Vlieland? Ik begreep het niet, maar het was toch duidelijk gezegd en het leek wel of ik het met opzet had moeten horen. Een directe hint aan mijn adres.

'Dus ze gaat nu weg en komt morgen doodleuk weer terug', dacht ik. Onze blikken kruisten elkaar heel even en zo nu en dan hielden we elkaars blik duidelijk even vast, maar niet lang. Snel keken we dan weer ergens anders naar. Ze ging helaas toch weg en ik keek haar na. Ze stond op de boot te zwaaien naar haar vriendinnen. Verbeelde ik het me nu, of keek ze ook naar mij? Maar dat was moeilijk te zien door de grote afstand.

Nadat ik de aankomende mensen, en vooral de meisjes, bekeken had, ging ik terug naar mijn twee vrienden in de tent op camping Stortemelk. We hingen wat rond in de kantine van de camping, aten iets en gingen 's avonds meestal even naar De Stoep, zoals de meest bekende en beruchte bar daar heette.

Ik kon haar maar niet uit mijn gedachten zetten en bleef maar denken aan wat ze had gezegd over die volgende avond in het Strandhotel. Mijn vrienden hadden niet zoveel zin in om daarheen te gaan, maar ik wist ze toch over te halen

en we gingen kijken. Maar het was voor ons niet eens naar binnen. Ik zag ook niets, dus gingen we maar weer naar De Stoep. Een paar dagen later zag ik haar daar, in De Stoep. Ze zat druk te praten met dezelfde vriendinnen in de grote zaal achter de bar. Ze was op dat moment onbereikbaar voor me. Je loopt immers toch niet zomaar naar iemand die druk in gesprek is? Stel, ze zegt 'donder op jij! Wat moet je hier, eigenwijze vent', of iets dergelijks. Zoveel zelfvertrouwen had ik toen nog niet, helaas. Dat komt altijd pas later, als je het niet meer zo nodig hebt.

Later die avond zei een van mijn vrienden dat hij haar buiten had gezien met de portier en dat ze in het steegje stonden te vrijen. Dit bleek te kloppen, dus liet ik het er verder maar bij. Het was niet mijn stijl om me daar mee te gaan bemoeien. Graag of niet en ik zette haar uit mijn hoofd.

Er was wel een ander meisje dat belangstelling toonde en een paar keer duidelijke pogingen deed om contact met mij te leggen. Maar natuurlijk viel ik net weer niet op haar. Hoewel ik daar achteraf nog wel eens over nadacht. Uiteindelijk vroeg ze op een avond aan een van mijn vrienden of ik diezelfde avond naar haar tent kwam, want ze ging morgen weg. Ik vond dat maar vreemd en zag het niet zitten om dat zo plompverloren te doen., dus ging mijn vriend zelf maar even kijken. Hij had nog nooit zoiets leuks meegemaakt, zei hij later. Of het echt zo was, is de vraag natuurlijk, maar goed. Ik had principes en wilde uitsluitend met iemand op wie ik verliefd en met wie ik had gesproken de nacht doorbrengen, anders niet.

We gingen naar huis op dezelfde boot als dat bewuste meisje, dat toch helemaal niet onaantrekkelijk was. Ik keek nog eens goed en ze was best leuk, maar nu was het te laat.

Het was nog steeds vakantietijd en ik stond de auto van mijn vader te wassen, aan de Bildtsestraat in Leeuwarden, waar ons gezin woonde. Als ik de auto waste, mocht ik er ook wel eens in rijden. Het was een zwoele, mooie dag. 'Hoi Vlieland', hoorde ik plotseling vrolijk roepen. Ik keek verbaasd om me heen en zag aan de overkant van de straat dat meisje van Vlieland fietsen, met haar moeder vermoedelijk. Ze riep nog iets over zo lang autowassen, ik antwoordde nog iets onbenulligs en weg was ze. Links de hoek om, richting de Heliconweg. Ik ging nog even verder met wassen. wij fietsen naar stad
'Wie is dat nou eigenlijk en waar zou ze wonen?', dacht ik toch. naar huis
Dus pakte ik als een razende mijn fiets en vloog achter haar aan. Toen ik voldoende zicht had, zag ik ze nog net een eind verderop weer een hoek omgaan, ze waren de Heliconweg allang over en sloegen linksaf de Potgieterstraat in. Maar als ik daar ben, zijn ze helaas nergens meer te bekennen.
'Ik ben te laat, zoals het zo vaak gaat', dacht ik spijtig. Wist ik maar waar waar

ze woonde, dan was contact leggen wat eenvoudiger. Ze was echt een leuk spontaan ding, precies het type waar ik op viel.

Weer wat later liep ik op een zaterdag over de Nieuwstad in Leeuwarden te zoeken naar een leuk meisje en kwam ik toevallig mijn studievriend van de HTS, Roland en zijn vriendin Tea, tegen op de hoek van de Doelesteeg. We stonden te praten toen stomtoevallig dat bewuste meisje weer langskwam. Ze bleek Tea en dus ook Roland nota bene te kennen!

Ik draaide me bijna helemaal om, zo gunstig mogelijk naast Roland, die mij wel doorhad en helemaal mee moest draaien, zodat ik haar vol aan kon kijken. Zij zag mij ook, herkende me en keek heel bewust en lang terug. Recht in mijn ogen, zonder weg te kijken. Secondenlang bleven we elkaar zo aankijken.

Ik vroeg later aan Roland wie dat was en hij vertelde me dat het Wiesje was, uit de Potgieterstraat, een vriendin van Tea. Ze hadden samen de secretaresseopleiding in Groningen gevolgd. Ze had me me heel duidelijk en lang aangekeken, dus van haar kant was er ook wel belangstelling. Dat gaf kansen!

Niet al te snugger had ik ook deze kans, weer vol verbazing kijkend naar die leuke en mooie meid, voorbij laten gaan en ik kwam haar helaas ook nooit tegen in Vat 69, een kroeg waar ik vaak kwam kijken of ik eindelijk een meisje zag op wie ik verliefd kon worden. Ik was daarin nogal kieskeurig. Later bleek dat ze vaak naar andere kroegen ging en ik haar dus precies misliep.

1948 - 1971 - VOORGESCHIEDENIS

Ik ben geboren in Leeuwarden, in een gezin met totaal vijf kinderen. Ik heb drie oudere broers Johan, Marinus en Ruud en een zuster Rinneke, ook wel Rin genoemd.

Met Johan, de oudste, was het altijd hommeles. Jaren later, vlak voor hun dood, vertelden mijn ouders mij nog dat ze ook niet begrepen wat hij tegen mij had. Ik was gewoon een onschuldig, speels kind dat het leven nam zoals het op hem afkwam. Dus kan ik hem nooit iets aangedaan hebben.

Johan was altijd degene die mij wees op wat ik fout deed. Niet met mes en vork eten was daar één ding van. Dan kwam het vaak voor dat ik, huilend van woede over zijn keiharde en meedogenloze gedrag, van tafel rende. Mijn ouders lieten hem helaas vrijwel altijd zijn gang gaan, wat mij nog bozer maakte. Ik vond dat hij niets over mij te zeggen had en dat als er iets was, mijn ouders mij dat maar in alle rust moesten vertellen.

van onderdanigheid, was nogal snel en druk met veel dingen en durfde veel. Maar alleen als het in klein gezelschap was. In een groot gezelschap was ik mijn zelfvertrouwen direct kwijt, bijna schuchter plotseling, hoewel ik probeerde om dat niet te laten merken. Daar slaagde ik redelijk in, denk ik. Ik hield van uitgaan en avontuur, ik was altijd in voor iets gek. Op school verveelde ik me dood en kon het gemakkelijk volgen. Een paar avonden even hard studeren en klaar was Hans weer! Ik hield van de vele sociale contacten, die je op school automatisch wel had.

Met vriend Roland Wester, van houthandel Wester uit Franeker, en Paul Schuh, zoon van de directeur van V&D in Leeuwarden, vormden we op de HTS een onafscheidelijk vriendengroepje. Met Paul was ik in het tweede jaar op vakantie naar de Costa Brava geweest en in het derde jaar met Roland naar Griekenland, helemaal via Joegoslavië. Tienduizend kilometer in vier weken, fantastisch. We konden honderduit praten en discussiëren.

Wat bijzonder is aan mij, is mijn extreem open instelling. Waarom zou je moeilijk doen over privacy en geheimzinnig doen, als je door openheid veel meer leert en veel sneller tot de kern van zaken komt. Het voorkomt ook veel ellende veroorzaakt door onbegrip en het gevoel dat men iets voor je verbergt. Kortom, eerlijk duurt het langst. Later noemde ik dat 'echt en onecht van elkaar kunnen onderscheiden'. Onecht zijn gaf vaak alleen maar problemen. Ik vermoed dat deze denkwijze de voornaamste reden van mijn latere succes is geweest. Mensen wisten altijd precies wat ze aan me hadden, ik was een open boek. En, zoals later zal blijken, heeft juist die eigenschap me door de meest groteske en meest onmogelijke situatie geholpen waar een mens maar in verzeild kan raken.

Mijn zwager Tjitte noemde me altijd net een fret. 'Hij pakt het vast en laat nooit meer los.' En inderdaad, ik was nogal strijdlustig en liet me de kaas niet van het brood eten als het om belangrijke dingen ging. Maar als het om onbelangrijke zaken ging, was ik juist weer heel meegaand. Dat bracht mensen vaak in verwarring. Ze dachten aan mij een eitje te hebben, maar kwamen bij cruciale zaken bedrogen uit. Aan liegen had ik een gruwelijke hekel en als ik anderen dat zag doen, was ik direct klaar met ze en hield ze zo veel mogelijk buiten mijn beeld.

Mijn broer Johan ging meer en meer werken. Hij werd makelaar in Gennep, waardoor ik wat vrijer werd en kon proberen mezelf te zijn.

Een enorme emotionele klap voor mij was een onverwacht gesprek met zwager Tjitte de Jong. Hij was aan de Bildtsestraat in Leeuwarden onze buurjongen en mijn zuster Rinneke was verliefd op hem geworden en ze waren al snel getrouwd. Hij vroeg me om een gesprek en vertelde me als donderslag bij heldere hemel, dat pa tijdens de oorlog bij de NSB had gezeten. De landverraders die ik juist haatte! Ik had heel veel over de oorlog gelezen en was juist boos op die laffe

mensen. En dan blijkt dus dat je eigen familie dat al jaren wist en het niet nodig vonden, dat ik dat ook wist. Nu begreep ik pas waarom daar nooit over gesproken werd.

Mijn wereld storte in, ik heb er nooit met pa over kunnen praten zelfs. Volgens Tjitte was het uit lijfsbehoud. Ze hadden geen werk en inkomen en moesten overleven. Pa had nooit iets echt fout gedaan en zelfs mensen geholpen. Ze hadden wel veel ellende gehad na de oorlog. Omdat ik van 1948 ben, had ik daar natuurlijk niets van meegekregen. Veel later hoor ik dat ook van een Rotaryvriend, die daar wat over wist. Je vader heeft nooit een vlieg kwaad gedaan, zo bevestigde die gelukkig ook.

Wel was dat de eerste keer, dat ik mijn eigen familie anders ben gaan bekijken. Ze hielden dus rustig cruciale zaken voor mij verborgen. Dat vond ik maar laf.

SEPTEMBER 1971 - WIESJE

Samen met Roland ging ik dus naar Dordrecht om de cursus Economische bedrijfstechniek te gaan volgen. We hadden beiden in een pension in Dordrecht een kamer gevonden, naast elkaar.

In het begin waren we nog niet zo gemotiveerd. Al snel keken we elkaar aan. 'Kom, laten we eens even in Rotterdam, of een andere leuke plaats gaan kijken, zeiden we. 'Daar zijn we nog maar weinig geweest en wellicht is daar nog wat te beleven.'

Het hebben van een eigen auto maakte dat heel gemakkelijk. In Rotterdam bleek niet veel te beleven, dus gingen we volgende keren naar andere steden zoals Utrecht en Amsterdam, wat veel gezelliger was. We vonden het prachtig!

Op een mooie nazomerdag liepen we samen over het Rembrandtplein in Amsterdam. 'Hè, dat lijkt Wiesje wel!', zei Roland plotseling.

'Waar', zei ik, om me heen kijkend naar de volle terrasjes met druk pratende mensen.

'Daar, in dat beige jurkje met een klavertje vier op de voorkant.'

En ja hoor, daar zat ze. Op een terrasje, met haar rug tegen de muur, in het zonnetje mooi te zijn. Ze zat met een wat oudere vent te praten en Roland liep naar haar toe. We hebben even bij ze gezeten en het bleek dat haar collega Peter, van de Raiffaisenbank uit Utrecht, haar even Amsterdam liet zien. Ze werkte toen nog maar net op het hoofdkantoor, als secretaresse van Ben van Tol, Hoofd Opleidingen, en had een kamer ergens in Utrecht.

Dat die Peter haar even Amsterdam liet zien, begreep ik best natuurlijk. Wie

→ was daar voor mijn
werk o.a. bezoek
aan Beurs
met stagiaires!

Alles schrok ik me rot. Ik wilde iets vreemds langs mijn been
Mijn te bleek bleef. Helas moest ze nu echt naar binnen. Want haar
op al haar was te bleef. Ze was voor die avond al veel te laat
hoog om op haar donder. Dat kon me helemaal niets schieten. Ik wilde
het donk heen. Ik wilde bij haar zijn en vroeg haar haar was niet in.
We lieven in heel lang uitgaan, omdat ze zei dat ze niet was niet in.
en moest bidden. Ze moest altijd veel en lang slapen. Ik was niet in
wilde alleen maar in haar hant zijn, met haar praten en zien van te
wat ze deed was mooi. Alrijd heel bevallig en spontaan, onschuldig, van
het kleden wond haar dan ook aardig en wilde altijd wel met haar praten.
ze kwam binnenkwam, stond ze vrijwel onmiddellijk in de belangstelling.
Dat ze mij wel zag, begreep ik helemaal niet, maar nam het dankbaar
in de hoop dat het niet zou veranderen. Alles wat we deden was vrij, voor
en mensen ontmoeten. We hadden nog helemaal geen behoefte aan seks.
Het kwam niet eens bij me op om 'het' met haar te doen in het begin. Ze was
veel te mooi en mijn respect voor haar was te groot voor een potje ordinair seks.
Dit was heel anders dan normaal. Veel mooier. Bijna heilig en goddelijk zelfs. Ik
kon vriend genoeg met gemak zonder seks. Ik had wel een groeiende behoefte
dat merkte ik wel, maar niet als ik bij haar was. Heel merkwaardig, alsof
aanwezigheid mij al bevredigde. Ik vroeg er ook niet om, wel zoenden we het
en soms gingen we iets verder.

Overigens had ik 'het' nog nooit met een meisje gedaan, hoewel die mogelijkheid
zich meerdere malen had voorgedaan. Maar ik wilde het nog niet, vond het
meisje niet echt iets voor mij of liet de kans gewoon voorbijgaan, omdat ik te
onnozel was om het aanbod op het cruciale moment te begrijpen.

Wies was iemand die preuts was. Zoenen vond ze wel gewoon, maar verder dan
dat ging ze nooit uit zichzelf. Dat moest ik wel enigszins afdwingen door mijn
handen op verkenning uit te sturen, wat ze wel toestond.

Ze had inmiddels een kamer bij 'de trutten' in Utrecht. Wies noemde ze zo,
omdat het oudere dames waren van wie ze niets mocht. Ze mocht geen jongens
ontvangen en moest op tijd thuis zijn. Ze mocht zelfs op haar eigen kamer geen
panty's over de stoel laten hangen. Dat werd gecontroleerd en als de dames niet
tevreden waren, kreeg ze de wind van voren.

Toen ze me een keer meenam naar haar kamer, aten en dronken we daar wat. We
praatten honderduit en van het een kwam het ander. Dat ging heel natuurlijk en
we konden het niet tegenhouden, al hadden we het gewild.

Ze trok voor mijn ogen haar werkkleding uit, hield alleen haar slipje aan en deed
een lange, strakke jurk met een oosterse, donkere en wat rode print aan. De jurk
sloot prachtig om haar mooie lichaam, alle vormen kwamen er prachtig in uit.

crice

Haar mooie ~~...~~ en ~~...~~
Al gauw begon we naar elkaar te kijken. ~~...~~
~~...~~ die haar benen in niet meer bedekte. We ~~...~~
een tante en werden steeds wilder. We ~~...~~
de deur werd geklopt. We schrokken ons nu. Wies keek me aan en ~~...~~
vinger voor haar lippen. Ze wilde dat ik stil was.
We wisten dat jullie daar samen zijn, die jongen niet binnen zijn ~~...~~
zijn. Dat hadden we niet aangevoeld. We zijn erg ~~...~~
van de muren op zware toon.
Ja, hij gaat zo weg. zei Wies, duidelijk teleurgesteld naar mij ~~...~~. Ze trok
snel haar jurk weer naar beneden en ik kende me weer aan. Ze stond op en
opende de deur.

Ik loop wel even met je naar beneden, zei ze terwijl ze naar haar ~~...~~
keek, dat nog altijd naar was onder die dunne, strakke jurk. Ze keek me
samenzwagerig aan en liep achter me van de trap af. Beneden stond ~~...~~
de trutten ons al op te wachten en keek ons boos aan. Ze ~~...~~
toen ze Wies in die strakke jurk zag en misschien ook wel zag dat ze er niets
onder droeg. Maar Wies liep gewoon strak langs haar heen en bracht me naar
de deur. Ze kuste me en ging weer naar binnen.

Boos en teleurgesteld reed ik naar Dordrecht. Nog even en ik had ~~...~~
~~...~~ en volgens mij had ik dan vrijwel zeker voor het eerst seks met haar
kunnen hebben. Maar nu is die kans weer voorbij door die ~~...~~
het met hun goddelijke wijsheid weer bezat wisten dan wij.
Later bleek dat ze ruzie had gehad en zelfs een boze brief heeft geschreven, die ze
Roland en mij liet lezen. Al haar boze gevoelens stonden in de brief beschreven,
in een sierlijk en duidelijk handschrift. Ze wilde daar nu echt weg en zou aan
bekenden vragen of zij toevallig een betere kamer wisten.

Op een dag belde ik naar kantoor en hoorde dat Wies er niet was omdat ze ziek
was. Ik belde dus met de trutten en die vertelden ook dat ze ziek was, maar
benadrukten dat alles goed was. Daar nam ik geen genoegen mee en wilde op
bezoek komen. Dat mocht niet, zei één van hen. Dat was tegen het zere heen,
niemand mocht tussen Wiesje en mij komen, al moest ik daarvoor sterven!

Ik stapte woedend in de auto, reed van Dordrecht naar Utrecht en belde aan.
Eén van de trutten deed de deur open en ik liep haar zo voorbij, de gang in en
naar boven. Ze was duidelijk overrompeld en kon niets uitbrengen. Ook Wies
was verbaasd en vroeg me hoe ik binnen was gekomen.

Omdat ze een beetje griepig was, haalde ik nog snel iets voor haar bij de
drogisterij en bleef daarna nog lang met haar praten. Uiteindelijk liet ik haar
toch maar alleen om uit te zieken.

Op een avond, vele weken nadat we elkaar hadden leren kennen, hadden we heerlijk gevreeën in de auto en had ik ~~haar heel zachtjes op haar borst geknield~~. Ze klemde zich even heftig aan me vast.

Maar ze zat nooit aan mij en in het begin liet ik dat maar zo. Pas later zei ze dat ze dat eng vond. Gek genoeg vond ik dat helemaal niet erg in het begin, het ging me om haar en niet om mezelf. Het heeft zeker een maand of misschien wel twee maanden geduurd, maar op een avond maakte ze plotseling mijn broek een stukje los en raakte ~~mijn pikot aan~~, die als ik alleen maar bij haar was al ~~knarsend~~ stond. ~~Ze raakte 'm nog niet aan of 'tats' een gefluisterd~~ over haar handen en mijn broek. Zo snel was ik nog nooit klaargekomen... Ze raakte 'm alleen maar áán nota bene. Maar ik was dan ook sinds ik haar kende niet meer klaargekomen, geloof ik. Ik wilde het alleen met haar en anders niet. We praatten die avond ook over met wie ze allemaal gevreeën had en ik vertelde dat ook. Ik had het nog nooit seks gehad en was dus feitelijk nog maagd. In Eindhoven, toen ik bij Philips werkte, heb ik wel eens naakt met een meisje op bed gelegen, kussend en friemelend, maar niet meer dan dat. Toen ik wilde, wilde zij eerst niet en toen zij later wel wilde, had ik al geen zin meer. Gewoon geen echte liefde en daarom tegen mijn principes.

Wies antwoordde op mijn vraag of ze nog maagd was, dat ze dat niet meer was en ik was zichtbaar teleurgesteld. Dat merkte ze dan ook direct aan me en keek me verdrietig aan bij het afscheid.

Ik vertelde dat later aan Roland, toen we nog even een biertje dronken, en was even vreemd bekoeld en teleurgesteld. Dat duurde echter nog geen twee dagen, toen vond ik het al geen punt meer. Ik had het zelf immers ook bijna gedaan, ik had diverse kansen gehad. Later zei ze dat ze zich had vergist, ze wist niet wat er precies met maagd bedoeld werd. Maar dat geloofde ik toen niet meer. Toch heeft ze het altijd volgehouden.

OKTOBER 1971 - ROGGERBERG

Vele keren ophalen en vele weken van verkering met zo weinig mogelijk studie in Dordrecht (ik vond Wies veel belangrijker) later, waren we op een dag op de Roggeberg in Appelscha, waar mijn ouders een huisje hadden gehuurd. Mijn ouders gingen die avond redelijk vroeg naar huis en zo bleven we samen achter in een warm nestje, met de oliekachel aan en een uitnodigende ligbank achter tegen de muur.

Al gauw zaten we daar te zoenen, wat overging in gepassioneerd vrijen en niet veel later trok ze haar broek uit. Een prachtig gezicht, haar mooie slanke benen,

pride

~~met dat donkere lijf haar op haar borst knield. Het moet pijnlijk zijn~~
voor veel mannen te klein, maar voor mij juist perfect. Ik hield niet van grotere borsten. Klein was mooi, maar ook weer niet te klein. Heerlijk om die in je handen te houden en zacht te strelen. Die avond deden we 'het' voor het eerst. ~~Ze sloeg haar benen om me heen en hield me vast binnen. Een openbaring, zo~~ zacht en warm en zich zo vol overgave gevend aan mij. Ondertussen zoenden we elkaar heel teder en ik duwde mijn tong voorzichtig tegen haar tong. Soms weer heel ruw, maar we hielden het meest van zacht en voorzichtig. En langzaam. Ik kwam natuurlijk veel te snel klaar en kon haar weinig liefde teruggeven. We lagen nog minutenlang tegen elkaar aan, genietend van elkaars aanwezigheid en de heerlijke warmte.

Voor mij was dat echt de eerste keer en zij zei voor haar ook, maar van Roland had ik al gehoord dat ze nogal wild was geweest met jongens, dus dat nam ik maar ter kennisgeving aan. Het kon me trouwens ook niets meer schelen. Ze heeft altijd volgehouden dat ik haar enige ben geweest, maar dat kon ik gewoonweg niet geloven. Onmogelijk, zo'n mooie meid.

Ik luisterde graag naar haar verhalen over jongens die van alles met haar wilden. Het wond me op, maar tegelijkertijd was ik ook hartstikke jaloers.

Ik denk dat ik toen zelfs ziekelijk jaloers was, ik moest en zou bij haar in de buurt blijven. Ik dacht maar aan een ding: Wies, Wies en nog eens Wies. Vermoedelijk stond ik verminderd open voor de normale wereld. Feitelijk zag ik alles door die zogenaamde roze bril waar iedereen het altijd over heeft.

DECEMBER 1971 - YVONNE VAN BEEK

Het lukte me nog net om krappe voldoendes te halen voor mijn tentamens. Wies zocht een andere kamer, want haar kamer bij de trutten was helemaal bij de Berenkuil en dus moest ze in weer en wind altijd een eind fietsen.

Haar collega, Yvonne van Beek-Stuivenberg (achternaam kan iets afwijken), ging scheiden van haar man, Jan van Beek. Ze hadden een flat in dezelfde straat als de bank en haar man wilde wel een kamer verhuren om de kosten een beetje te drukken. Dat was wel vertrouwd volgens Yvonne.

Wies leek dat natuurlijk ideaal, een kamer op een minuut lopen van haar werk. Bovendien, zo zei ze, kon ik dan ook veel vaker komen.

Het leek mij, jaloers als ik was, maar niets, maar bood toch aan om met haar mee te gaan om die kamer te bekijken en afspraken te maken. Maar dat kon niet.

'Ik moet alleen gaan, want hij is gek op leuke meisjes en dan krijg ik het vast

nooit gezegd

eerder voor elkaar', zei ze. Dus vooruit maar, Yvonne was een lief mens volgens Wies en het kon geen kwaad. Nog voor Kerst, sprak Wies via Yvonne af om om twee uur 's middags de kamer te bekijken. Ze mocht van Ben van Tol wel even weg hiervoor.

Ik belde om een uur of half vier om te horen hoe het was verlopen. Tiny Grobben, haar collega, nam de telefoon op en vertelde dat ze nog niet terug was. Net iets over vieren belde ik nog een keer, maar ze was nog steeds niet terug. Tiny en Ben van Tol vonden dat ook vreemd, omdat ze nog werk zou afmaken. Ze had vooraf duidelijk aangegeven dat ze met een dik half uur wel terug zou zijn. Tiny zou even naar de flat gaan en vragen waar ze bleef. Toen ik weer belde, om een uur of vijf, vertelde Tiny dat ze al weg was geweest bij Jan om een boodschap te gaan doen, zo zei hij. Wat heel merkwaardig was, dat zou ze nooit doen normaal gesproken. Ze had immers nog werk dat dringend afgemaakt moest worden en ze had beloofd om snel terug te zijn.

Het beviel me niets, er klopte iets niet. Ik was erg ongerust. Ze zou toch niet met hem naar bed gaan om een kamer te krijgen? Dat was helemaal niets voor de preutse Wies die ik kende en ze zou nooit zonder een goede reden haar baas in de steek laten. Dus reed ik vanuit Dordrecht naar haar kamer bij de trutten, waar ze nog niet was aangekomen. Ik wachtte daar met toenemende ongerustheid op haar. Ik kon nu niets meer ondernemen, ze moest nu van haar werk thuiskomen.

Tegen zessen kwam ze eindelijk aan en toen ik haar ongerust vroeg wat er gebeurd was en waar ze zo lang geweest was, wist ze vreemd genoeg niet waarom het zo lang geduurd had.

'Het was toch helemaal niet lang geweest? Ik heb even de kamer bekeken en met die Jan van Beek gesproken, meer niet', zei ze, mij heel open en oprecht aankijkend. 'Ik heb helemaal geen boodschap gedaan, ik ben na het bezoek direct weer naar mijn werk gegaan. En ja, ze waren wel ongerust, het moet toch langer geduurd hebben dan ik dacht. Voor mijn gevoel was het helemaal niet lang geweest', vervolgde ze.

'Is er dan iets vreemds gebeurd daar? Je bent toch niet met hem naar bed geweest om die kamer te krijgen?' vroeg ik.

'Ben je nou helemaal gek? We zijn verliefd op elkaar! Ik heb vlinders in mijn buik voor jou, dan ga ik toch niet met een vieze, gescheiden vent naar bed voor een stomme kamer! Ben je nou helemaal gek geworden?' zei ze boos en verontwaardigd.

Ze had gelijk, het was onvoorstelbaar dat ze zoiets zou doen.

'Echt niets vreemds gebeurd dus?' vroeg ik toch.

'Het enige vreemde was dat het leek of ik even van de kaart was, een black-

ben nog nooit flauwgevallen
out had tijdens het gesprek. Jan moest me roepen en ik miste even een stuk van het gesprek. Dat heb ik nog nooit eerder gehad. Ik ben vroeger wel eens flauwgevallen, maar dat bleek bloedarmoede te zijn. Maar nee, er kan niets gebeurd zijn, dat had ik zeker gemerkt.' Maar goed, ze had de kamer, dus wat kon het verder nog schelen? Ze moest nu nodig plassen en ik bleef toch nog ongerust achter.

'Wanneer hebben wij eigenlijk voor het laatst gevreeën?', vroeg ze verbaasd en wat achterdochtig kijkend, toen ze terugkwam. Ik moest even denken. 'Dat is in het weekend geweest, een paar dagen geleden', antwoordde ik. 'O', zei ze verbaasd en zei verder niets. Ik keek haar aan. 'Wat is er dan?' 'Niets, ik zag er nog wat van, maar dat is normaal.'

Ze is alweer met andere dingen bezig. Ik vertrouwde het niet, maar dacht dat ze zou zoiets nooit doen. Ze was immers gek op mij. Ik kon er verder ook niets mee. Zou hij haar gedrogeerd hebben? Dat zou ze dan toch wel gemerkt moeten hebben? Je bent niet helemaal van de kaart toch?

Maar toen ik wat later op de avond wegging (ik moest altijd voor elf uur weg zijn, anders werden de trutten boos), stond ik toch in tweestrijd. Eigenlijk wilde ik liever niet dat ze naar die kamer zou verhuizen, maar ja, het was haar leven en ze kon echt wel op zichzelf passen.

Ik zat nog wat te piekeren toen een stem me leek te waarschuwen. *je hoort stemmen in je hoofd*
'Doe het niet Hans, je zult nooit kinderen krijgen.' Ik was verbaasd en dacht dat ik het me inbeeldde, 'Ik ben gewoon erg jaloers', dacht ik. Ik zette het verder uit mijn hoofd. 'Als haar iets wordt aangedaan, zal ze immers onmiddellijk alarm slaan', dacht ik in mijn naïeve onschuld.

De onverklaarbare stem die mij dit meedeelde, is me mijn hele leven bijgebleven. Ik durfde dit feit eerst niet eens in dit boek te vermelden. Je wordt immers ter plekke voor waanzinnige uitgemaakt. Toch vond ik het noodzakelijk om te vermelden.

Ik had de stem al eerder gehoord. Toen mijn oma van mijn moeders kant stierf, om zes uur 's ochtends, werd ik plotseling wakker en hoorde mijn naam noemen. Ik wist dat er iets met oma was. Later die ochtend hoorde ik dat ze precies op die tijd was overleden. Onverklaarbaar, maar het geeft aan dat er meer tussen hemel en aarde is dan wij vermoeden en weten.

Al per 1 januari mocht Wies bij Jan van Beek gaan wonen en dus zegde ze snel en met een wat boosaardig genoegen de kamer bij de trutten op.

De groteske gevolgen die dat voor haar, mij en alle andere onschuldige omstanders zou hebben, totaal niet vermoedend.

JANUARI 1972 - WIES BIJ HUISBAAS JAN VAN BEEK

Ik hielp haar verhuizen en maakte samen met haar de kamer schoon. Ze vond het daar maar een vieze bende. Niet alleen de kamer was vies, maar de keuken ook. Maar ze at vrijwel altijd op haar werk, dus daar had ze niet zo'n moeite mee.

Ik kocht wat kastjes voor aan de wand en nam een oude televisie en mijn oude radio mee. Ook nog een oud tafeltje van thuis en een oude zwarte stoel met voetenbankje van mijn broer Johan en een mooie, rode draaistoel. Het zag er al heel gezellig uit. Een bed stond er al, die mocht ze van Jan lenen. Ze was heel gelukkig met die prachtige, ruime kamer die zo mooi dicht bij haar werk was. Samen leefden we in een roze wolk van verliefdheid en hadden nauwelijks oog voor de omgeving. We zagen elkaar en verder niets. Ik was niet geïnteresseerd in anderen of in wat er om ons heen gebeurde. Ik bleef nu bij haar slapen in het krappe eenpersoonsbed, maar dat maakte ons niet uit. We vreeën heerlijk en lang met elkaar. Ze ging wel altijd vroeg naar bed, want ze had veel slaap nodig en ik hield haar (nogal!) uit haar slaap. Als ik de volgende ochtend vroeg tentamen had in Dordrecht, ging ik de avond ervoor met grote tegenzin weg als zij alleen ging slapen.

nooit gezegd!

We belden elkaar vrijwel elke dag even en al de eerste keer dat ik niet bij haar sliep, stelde ze mij aan de telefoon een vreemde vraag.

'Ben je vannacht bij me geweest?' Haar stem klonk aarzelend en een beetje ongerust. Ik was stomverbaasd. Zoiets vraag je toch niet, dat weet ze toch?

'Nee, natuurlijk niet! Ik zit toch hier in Dordrecht', antwoordde ik.

Ze stapte over op een ander onderwerp en wimpelde mijn vragen af.

Ik was natuurlijk erg ongerust en dacht ook weer terug aan de middag dat ze haar kamer ging bekijken, toen ze de hele middag weg was, zonder te weten wat ze precies had gedaan. Dus reed ik weer direct naar Utrecht, hoewel ik een tentamen had en eigenlijk nog moest studeren. Maar het tentamen kon me gestolen worden. Ik had heel andere en volgens mij veel hogere prioriteiten.

'Wat bedoelde je nou, met dat ik bij je ben geweest vannacht?' vroeg ik haar later op toen ze uit het bankgebouw kwam, waarvoor ik op haar stond te wachten.

'Nee niets joh, ik heb me vergist er was helemaal niets aan de hand. Ik had gewoon raar gedroomd', zei ze.

'Weet je het zeker?'

'Ja hoor, niets aan de hand. Ik droom wel eens vaker zo maar wat'.

Later, op haar kamer, dacht ik er nog eens goed over na en opperde de mogelijkheid dat Jan haar een slaapmiddel had gegeven toen ze de eerste keer voor de kamer

kwam en dat ze daarom zoveel tijd miste en veel te laat op kantoor kwam. En dat Jan haar nu wellicht ook een slaapmiddel had gegeven. Ze reageerde woest op die gedachte.

'Ben je nou gek geworden? Een slaapmiddel? En ik drink dat gewoon op zonder te merken dat ik slaperig wordt of zo en laat me zeker neuken door die viezerd zonder het de volgende ochtend te merken? Jan is een heel aardige man, die zoiets nooit zou doen. Anders had Yvonne me toch nooit op die kamer gewezen?' Ze was zo boos en verontwaardigd dat de gedachte inderdaad een onmogelijke optie leek. Zoiets merk je en je wordt ondanks dat slaapmiddel echt wel wakker en weet de volgende ochtend echt nog wel wat er gebeurd is. Dus het kon niet zo gelopen zijn.

Ik bleef ongerust, maar kon er verder niets mee. Als er echt iets zou zijn, dan zou ze het immers wel moeten weten. We gingen weer over tot de orde van dag.

En daarmee ging onze enige kans op vroegtijdige ontdekking helaas verloren. Een cruciale fout van mij, waar ik later met heel veel spijt nog veel over na zal denken.

JANUARI 1972 - SLOT BIJVIJLEN

De volgende week kwam ik op een middag wat eerder naar Utrecht en omdat ik zelf een sleutel van het pand had laten bijmaken, kon ik gewoon de flat in. Ik was al binnen voordat Jan er erg in had. Hij stond in Wies' kamer en was bezig om het slot uit te vijlen, hij had de vijl in zijn hand. Ik keek hem verbaasd aan. 'Het slot ging zo stroef, Wies vroeg of ik het wilde maken', zei Jan.

'O', zei ik.

nooit gevraagd

'Het is zo klaar, ga maar vast naar binnen.'

Op de vloer zag ik een dun koperen buisje liggen, waar een vierkant stuk koper aan vast zat gesoldeerd. Zoiets had ik nog nooit gezien en ik wilde het oppakken.

'Niet doen, laat maar liggen. Ik ben zo klaar', zei Jan.

Ik ging de kamer in en Jan prutste nog wat aan het slot.

'Het is klaar hoor', zei hij.

'Prima' antwoordde ik en wachtte tot hij weer in de woonkamer zat.

Ik deed de deur even open en keek naar het slot. Het was uitgevijld, maar verder zag ik niets aan de buitenkant. Het slot liep soepel, hoewel je met de sleutel nu een beetje moest zoeken. Zolang de sleutel maar aan de binnenkant in het slot zat, kon er niets gebeuren, concludeerde ik. Wies kon je wel vertrouwen, die zou onmiddellijk bij hem weggaan als hij iets met haar probeerde, dus dat was

wel veilig.
Ik stortte me op mijn studieboeken en liep daarna Wies alvast tegemoet. Ik wachtte op haar bij de bank en we liepen nog even de stad in voor een paar boodschappen. Toen we later bij haar kamer terugkwamen, dacht ik weer aan het slot en vroeg Wies ernaar.
'Jan heeft het slot vanmiddag bijgevijsd, omdat je het zo moeilijk vond gaan', zei ik.

'Hoezo, ik weet van niets...'
'Vreemd...' antwoordde ik, ik vond het verdacht. 'Maar als je steeds de deur goed op slot doet en de sleutel in het slot laat zitten, kan hij er nooit in komen.'
'En wat dan nog', zei ze terecht. 'Je denkt toch niet dat ik met die vieze vent iets zou willen? Ik ben niet gek hoor!'
Nee, zo was Wies helemaal niet. Ze was zelfs bijna preuts als het op seks aankwam.

We aten wat, keken televisie en ik studeerde nog even. Wies wilde al vroeg naar bed, waar ik geen bezwaar tegen had. Ik wist immers wat er zou gebeuren. Dat mooie lichaam, die mooie slanke benen, die mooie, kleine handjes met lange, slanke vingers met prachtige lange nagels. Haar borsten waren precies goed, een leuk handje vol en ~~met kleine tepels~~. Haar lange haar lag altijd zo mooi om haar gezicht heen als ik met haar vree. Haar gultige kopje, met die zaadvragende ogen van haar. Haar collega Peter van de bank, had haar ogen ook al eens zo genoemd, had ze een keer gezegd, proestend van het lachen. En hij had helemaal gelijk vond ik, als hij zijn handen maar thuishield natuurlijk. Ze was van mij en van niemand anders. Ik wilde haar het liefst in een luciferdoosje stoppen en de hele dag bij me hebben. Dan kon ik op haar passen en zo nu en dan even kijken. Ik heb haar dat ook eens verteld en dat vond ze heel lief.

~~Al in de stad, toen we elkaar deed, had ze van die prachtige keitjes aan de zijden van haar Venusheuvel, met bijna gouden haartjes erop. Onweerstaanbaar.~~
Als een magneet werd ik naar haar toegetrokken. We gingen naast elkaar liggen, eerst even van achteren tegen haar aan. Ik streelde haar, over haar buik, over haar oren, beet zachtjes in haar oren en zoende in haar hals, tot ze wel moest reageren. Mijn vingers bewogen heel zacht over haar Venusheuvel. Even voorzichtig bij het slipje in en over haar haartjes heen. Jezus, wat een lichaam en wat warm en zacht overal. Ik deed voorzichtig haar slipje uit. Ze stribbelde niet tegen en mijn al knoerharde penis deed ik van achter tussen haar benen maar nog niet naar binnen. Zo bleven we even liggen. Dat was al heerlijk zo en het kon wat mij betreft niet lang genoeg duren. Maar het bloed kruipt waar het niet gaan kan en dus zocht ik toch haar warme, zachte delen op en omdat alles inmiddels al flink nat was geworden, gleed ik zo naar binnen. Weer bleef ik minutenlang zo liggen, zonder te bewegen. Dat was altijd het mooiste, niets doen, terwijl

Mijn privacy

zij juist verwachtte dat ik mijn gang ging. Maar ik deed niets tot zij zelf ging bewegen. We gingen langzaam verder en het kwam later tot een uitbarsting, toen ik bovenop haar ging liggen en ze mij met haar benen omkleemde en haar nagels in mijn rug zette.

Jan, de huisbaas, was erg aardig en bracht nog wel eens een biertje en voor Wies een cola of zo. Zijn glazen waren vaak niet echt schoon en het bier had dan geen schuimkraag, maar ach, wat gaf dat. Je mocht een gegeven paard niet in de bek kijken en we bedankten hem dan ook vriendelijk.

Op een dag kwam ik wat eerder bij haar op de kamer. Jan was nog niet thuis en had me dus niet gezien. Hij kwam plotseling met een fles cola naar binnen lopen.

JAN KWAM NOOIT MIJN KAMER BINNEN
'O, ik wist niet dat jij er was', zei hij toen hij mij zag en vroeg of ik het in de koelkast wilde zetten. Wies was het vergeten terug te zetten zeker. Ik had al eerder een klein koelkastje voor Wies meegenomen. Dan hoefde ze die vieze koelkast van Jan niet te gebruiken. Dat vond ik veel veiliger voor haar. 'Geen probleem', zei ik en zette de fles voor haar in de koelkast.

Jan had ook vaak een vriend op bezoek, maar we spraken niet veel met elkaar. Ik had al snel een hekel aan die flat en ik voelde me helemaal niet op mijn gemak daar. Vreemd eigenlijk, want daar had ik nooit zo'n last van. Ik kon me overal met gemak in het sociale leven mengen. Ik ben heel open en lieg nooit. Waarom zou ik? Ik kan dus altijd alles gewoon zeggen zonder erover na te denken. Een zwaarwegend principe dat ik altijd heb toegepast in mijn leven. Als je niet liegt en altijd eerlijk durft te zijn, leef je veel gemakkelijker. Maar hier voelde ik me niet thuis. Ik ging natuurlijk wel naar het toilet, zij het met tegenzin, maar was dan altijd blij als ik weer in Wies' kamer was. Wies had in het begin hetzelfde gehad, maar dat ging later over.

NOOIT GEDRAN
We dronken wel eens een biertje met Jan en zijn vriend. Meestal zonder schuimkraag, dat kregen ze blijkbaar maar niet voor elkaar. Het was soms wel vermoeiend, zo'n avond daar. Ik ben meer dan eens eerder naar bed gegaan, omdat ik abnormaal moe was. Wies bleef dan nog even zitten praten.

NOOIT GEBEURD!

FEBRUARI 1972 - WITTE TANDEN

Op een avond zag ik Wies na het tandenpoetsen een pilletje innemen. Het kwam uit een potje met meer van dezelfde pilletjes. Ik vroeg haar wat dat was. 'Dat is voor wittere tanden, dat heb ik van Jan gekregen', antwoordde ze. Ik keek haar heel verbaasd aan. 'Is dat wel vertrouwd, zomaar een pilletje

NOOIT PILLETJES
GESLIKT!

slikken? Nog nooit gehoord van zoiets', vroeg ik. Ik wilde dat ze de pillen niet meer innam.
'Jan is echt niet gek en weet dat soort dingen. Hij is laborant bij diergeneeskunde aan de Universiteit Utrecht. Dat is echt wel vertrouwd hoor. Hier neem jij ook een beetje.' Ik weigerde.
Ik begon er weer over, omdat ik het toch wel vreemd vond en niet veel later waren de pillen gelukkig weg.
Maar dan heeft Wies ineens vitaminepillen van Jan gekregen.

NOOIT
GEHAD

'Hij is wel erg aardig voor me', zei ze.
Ik vond het maar niets, maar liet het er maar bij. Ik merkte niets vreemds aan haar, dus het zou wel goed zijn, dacht ik. Ze is een zelfstandig persoon en ik ben niet de baas over haar. Ik mocht al blij zijn dat ze mij überhaupt ziet zitten.

MAART 1972 - NAT HAAR

Op een ochtend werd ik wakker en zag Wies met alleen een slipje aan, onderaan het bed, met haar benen half op de grond, naast me liggen. Ze moest helemaal naar boven kruipen toen ik haar vastpakte en naar boven trok. Vreemd, hoe kon dat? Dat was bepaald geen normale plaats. We hadden niet gevreeën, omdat we plotseling zo moe waren, maar toch zei ze dat we gevreeën hadden. Toen ik zei van niet, want ik voelde me nog knap geladen, zei ze boos dat ze dat toch zeker zelf wel voelde.

'Mijn haar is een beetje nat. Hoe kan dat nou? Ik heb het helemaal niet gewassen', zei ze plotseling verbaasd.

'We zullen wel wat gezweet hebben vannacht', bedacht ik, maar ik kon me niets herinneren. En normaal wist ik echt nog tijden hoe fijn ik met haar gevreeën had.

NOOIT, NOOIT GEBEURD

Ik zag iets wittigs in haar haar. Het leek op een heel klein beetje, nog niet helemaal opgedroogd sperma. Maar dat kon niet. Dat deed ik zeker niet in haar mooie haar en bovendien hadden we helemaal geen seks gehad, dat kon ik echt wel merken aan het geladen gevoel in mijn lendenen. Het zal dus wel een stofje of iets dergelijks geweest zijn. Hoe zou daar anders sperma terecht moeten komen? Als er iemand in de kamer was geweest, hadden we dat zeker gemerkt. Inmiddels woonde er nog een ander meisje in de flat, Hilde. Zij had de kleinere kamer naast ons gehuurd. Dat gaf Wies en mij een veilig gevoel.

Wies en ik waren onafscheidelijk en deden alles zoveel mogelijk samen. We belden elke dag wel even met elkaar als ze aan het werk was en het was dan

moeilijk om op te hangen. Meestal ging dat uiteindelijk vanzelf, omdat haar baas binnenkwam of omdat er telefoon voor haar was.

We leefden in een roes, een fantastische roes van een en al passie en alles was mooi en goed. Ik was nog nooit zo gelukkig geweest en voelde me alsof ik de hele wereld aankon. Een tomeloze energie had zich in mij genesteld. Hoewel, als ik in de flat van Jan was, verdween die energie. Ik voelde me daar altijd bedrukt, maar ik dacht er niet zo over na. Wel geprobeerd, want het paste niet bij mij. Maar vreemd genoeg kon ik geen reden bedenken waarom dat zo was. Het was net alsof ik niet meer kon nadenken. Alles viel stil, net als bij mediteren. Ik werd heel rustig en stil, bijna verdoofd, tot ik weer met iets anders bezig ging.

In de weekenden was alles ook normaal, hoewel ma Jansma wel vond dat Wies meer slaap moest hebben. Ze vond haar er steeds slechter uitzien. Ik voelde me dan schuldig en liet haar thuis meer slapen en ging soms vanuit Utrecht maar wat eerder naar Dordrecht om haar meer slaap te gunnen.

Ik kon toen nog niet vermoeden dat dat nu juist een totaal averechtse effect had.

APRIL 1972 - DE SLAAPPIL

In Dordrecht praatten Roland en ik natuurlijk ook over Wies en we constateerden dat het eigenlijk maar gevaarlijk was, bij zo'n gescheiden man.

'Vertrouw je dat wel?' vroeg Roland.

'Ja, ik moet Wies wel vertrouwen, we zijn zo gek op elkaar dus waarom zou Wies gekke dingen doen?' antwoordde ik.

'Ja, zo is Wies helemaal niet, daar hoef je niet bang voor te zijn. Maar je kunt natuurlijk best eens onverwacht laat op de avond naar haar toe gaan, als verassing.'

Dat leek me een goed idee en dus ging ik diezelfde avond om een uur of half tien naar Utrecht en kwam daar rond half elf aan. Toen ik de flat inkwam, liep Jan me snel tegemoet.

IK GEBRUIKTE GEEN SLAAPPILLEN

'O, ze had je niet meer verwacht. Wies slaapt al hoor, ze was erg moe en vroeg om een slaappil. Je kunt beter maar heel stil zijn, ze is erg moe', zei hij.

'Prima', antwoordde ik wat ongerust en zag Wies liggen, inderdaad diep in slaap, met haar rug naar me toe. Ze werd ook niet wakker toen ik even aan haar zat en zachtjes haar naam riep. Maar dat was logisch na een slaappil, dacht ik. Wel merkte ik dat ik een leeg, verdoofd gevoel in mijn hoofd had, net alsof ik niet goed kon denken.

Ik studeerde nog even voor het tentamen dat ik de volgende dag had.

IK LIET ME NIET HET BED INDRATEN.

DOOR JAN, ³⁵ MET EEN SLAAPPIL
2 EKER. NOOIT!!!!

Ik zat nog steeds rustig te studeren toen ik de bel hoorde gaan, gevolgd door zachte stemmen vanuit de hal.
'Je had het beloofd hoor', hoorde ik een jongensstem vaag zeggen.
'Ga maar even in de kamer zitten, ik zal kijken wat ik voor je kan doen. Haar vriend is er', dacht ik Jan te horen zeggen. Ik begreep niet wat ik nu weer mee te maken had en dacht dat ik niet goed verstaan had.

Even later kwam Jan me een biertje brengen. Weer zat er vrijwel geen schuim op. Ik had nog helemaal geen zin in een biertje bij het studeren en liet het staan.
'Wil je geen bier?' vroeg Jan verwonderd toen het glas kwam ophalen. Hij wachtte even tot ik het op had, want hij wilde het glas wegzetten, zo zei hij. Ik dronk het toch maar op. Ik werkte nog even door, maar werd plotseling erg moe. Ik kon mijn ogen niet meer openhouden. Ik draaide de deur op slot, trok snel mijn kleren uit en kroop dicht tegen Wies aan om te gaan slapen.

Ik werd de volgende ochtend wakker op de vloer voor het bed en had het koud. Het was een heel smal bed, dus ik moest eruit gevallen zijn. Ik kroop snel weer tegen Wies aan, die toen ook wakker werd en we stonden even later op.
Het tentamen maakte ik gelukkig net goed genoeg. Roland vroeg me hoe het was gegaan in Utrecht.

'Ze sliep al. Ze had een slaappil gekregen', antwoordde ik.
'Geeft hij haar een slaappil', vroeg Roland verbaasd.
'Ja, dat moet toch kunnen? Als er iets niet klopte, zou ze het echt wel merken hoor.'

Die vrijdag haalde ik haar alleen op, omdat Roland al eerder met de trein was gegaan. In de auto praatten we nog even over Jan en de flat. Hilde, die de andere kamer huurde, was een leuke meid zei ze, ze kon goed met haar opschieten. Ik had haar ook wel eens gezien als ze thee kwam drinken bij Wies op de kamer. Vriendelijk en leuk type, iets gezetter dan Wies, maar heel gezellig.

'Heeft ze een vriend?' vroeg ik.
'Nee' zei Wies.
'Probeert Jan nooit wat met jou of met haar? Hij is toch gescheiden en lust ook wel eens een groen blaadje.'

'Nee hoor, hij is heel aardig en netjes, zoiets doet hij niet. Maar Hilde heeft wel eens met hem geslapen. Ze had het erover en maakte er een grapje over. Ze had met haar benen en armen gekruld, naakt op zijn bed gestaan en hem gevraagd wat ze was. En toen hij het niet kon raden had ze gezegd dat ze een toffee was. Grappig, maar hij had dus wel degelijk seks met een onschuldige bewoonster en ik vond het maar niets. Maar Wies vond het een vieze vent en dus was het wel veilig. Ze was bovendien niet met mij getrouwd, dus als ze al seks met hem had was het haar eigen beslissing.'

was ooit een grapje bij de bank, dat verteld werd door een zekere Theo van andere afdeling

APRIL 1972 - VERLOVING

We waren zo gek op elkaar, dat we ons wilden verloven en wilden trouwen. Dus zochten we in Leeuwarden een paar mooie ringen uit en op 30 april 1972 hebben we ons, bij mij thuis aan de Bildtsestraat,, 's avonds verloofd. Toen we ~~de laatste bekeken op de bank met mijn ouders, schoof ik de ring om haar vinger en zij de mijne om mijn vinger en we gingen handje handje klappen.~~ Dat was ons geheimpje, hoewel dat niet uniek zal zijn.

We waren onafscheidelijk en deden alles samen. Ik leerde haar ouders en haar zusjes beter kennen. Het grote verschil tussen Wies' schoonheid en die van haar ouders, verbaasde mij nog steeds. Ik vroeg me af hoe zo'n prachtig kind uit die twee mensen voortgekomen kon zijn. Ze leek gelukkig totaal niet op haar beide zusjes. Maar misschien is het wel normaal om zo te denken als je verliefd bent en die persoon door de roze bril waarneemt.

MEI 1972 - JAN ONTSLAGEN

Toen ik een keer bij Wies op haar kamer was, vertelde ze me dat Jan bij de universiteit was ontslagen. Hij zocht nu ander werk, want hij had dringend geld nodig. Het kon me helemaal niets schelen, ik voelde helemaal niets voor die vent en besteedde er geen aandacht aan.
'Hij zoekt het maar uit', dacht ik. Ik vond het geen aardige man en voelde me bij hem vreemd genoeg nooit op mijn gemak. Bij ieder ander wel, maar bij hem niet.

MEI 1972 - HET ONBESLAPEN BED

Op een avond vond Wies dat ik naar Dordrecht moest gaan.
'Het bed is zo klein en ik moet slaap inhalen. Ik ben zo moe de laatste tijd', zei ze. Dus ik ging maar weg.
Toen ik buiten toch nog even achterom keek, omdat ik het ergens toch niet vertrouwd, zag ik dat het licht op haar kamer uit was, maar dat ze in de woonkamer naar buiten stond te kijken, alsof ze me nakeek. Maar ze zag me niet aan de overkant van de weg. Ze draaide zich om en liep de kamer in, maar het licht in haar eigen kamer ging niet aan. Vreemd, ze moest dus in de keuken

→ ik kwam nooit in woonkamer ←

of in de huiskamer zijn. Of misschien was ze naar het toilet gegaan, dat kon ook nog. Wies zou niets gek doen, dat wist ik van haar, dus ik liep door. Ik reed naar Dordrecht, maar vertrouwde het toch niet. Het bleef door mijn hoofd spoken, het is weer weg en komt weer terug. Na een tijdje kreeg mijn ongerustheid de overhand. 'Wat kan mij het schelen, ik ga gewoon terug en ga wel bij haar slapen', zei ik tegen mezelf.

Ik keerde om en reed terug naar Utrecht. Al met al was het toch alweer een uur later toen ik de auto parkeerde. Er brandde nu helemaal geen licht meer. Ik liep de trap op en deed zachtjes de voordeur open, in de hoop dat Jan me niet hoorde en ik gewoon stiekem bij Wiesje kon zijn. Toch maakte de deur lawaai toen ik die dichtdeed. Achterin de hal zag ik het licht aangaan en hoorde ik de slaapkamerdeur van Jan opengaan. Hij stak zijn hoofd om de deur. Ik hoorde hem iets dringends sissen, alsof hij daar met iemand was en hij was direct weer weg.

Toen ik de deur van Wies' kamer opendeed, zag ik dat haar bed nog netjes opgemaakt en onbeslagen was. Ik keek verbaasd door de kamer en liep ongerust weer naar de gang. Ik zag Wies in haar nachthemd uit de richting van Jan, maar ook van de badkamer, aankomen.

'Waar kom jij nu vandaan?' zei ik, haar verbaasd aankijkend.

'Uit de badkamer', antwoordde ze.

Ik voelde me verdoofd. Dat klopt toch niet? Ze kwam vermoedelijk bij Jan vandaan en alles ging weer trager in mijn hoofd.

Ik ging verbouwereerd en als verdoofd in onze rode draaistoel zitten en staarde voor me uit. Wies deed alsof er niets aan de hand was en wilde gewoon in haar bed gaan liggen. Omdat ze voorover boog, zag ik dat ze geen slip aanhad. Jan riep dat ze iets vergeten was en ze liep de gang weer in. Toen ze terugkwam, zag ik dat ze nu wel haar slip aanhad. Ik was stil en als verdoofd. Jan bracht nog iets te drinken, we praatten nog heel even en gingen vervolgens erg moe slapen.

Toen ik 's ochtends wakker werd, was Wies al aangekleed en de kamer uit. Ik moest wel erg vast geslapen hebben, ik wist niets meer van de vorige avond. Het hele voorval was compleet gewist.

7 NOOIT GEHAD

MEI 1972 - WIES HEEFT BLAUWE PLEKKEN EN RODE STIPPEN

De dagen vlogen voorbij en waren eigenlijk te kort. Alles was gehuld in een roze wolk van verliefdheid, met het bijbehorende beperkte gevoel voor de werkelijkheid.

Op een dag, in het weekend, bij Wies' ouders, raakte ik per ongeluk haar arm aan. 'Au, dat doet zeer!' riep ze.

Ik keek haar aan. 'Hoezo, heb je je bezeerd?' vroeg ik.

'Ik weet het niet meer, maar ik heb daar ook blauwe plekken dus ik zal me wel gestoten hebben ergens', zei ze.

'Hoe kom je daar dan aan?' vroeg ik verder. Ze wist het niet en we gingen er verder niet meer op in. Haar zusje Klazien zei nog wel verontwaardigd tegen me dat ik haar zus pijn deed. Wat ik, verbaasd over zoveel domheid, ontkende natuurlijk. Ik was smoorverliefd en zou Wies nooit pijn kunnen doen.

Wat een domme vraag vond ik dat destijds. Maar ja, het waren nog kinderen. Had ik maar beter geluisterd, maar mijn brein liet dat helaas niet toe.

De ouders van Wies hadden op camping De Potten, aan het Sneekerveer, een caravan en wij gingen daar ook wel eens heen in het weekend.

We hadden haar ouders natuurlijk verteld van onze trouwplannen en pa Jansma vroeg of ik even een stukje met hem wilde wandelen om daar eens even over te praten. We liepen de camping af en gingen linksaf naar een soort weide aan het water.

'Dus je wilt met Wies trouwen', zei pa.

'Ja, we zijn nu verloofd en willen graag volgend jaar trouwen. Ik ben gek op haar en wil met haar mijn leven delen' antwoordde ik.

'Weet je het helemaal zeker? Dat is een hele belangrijke beslissing die jullie daar maken en we willen niet dat ze ongelukkig wordt', zei hij.

'Dat is geen probleem. Ik kan heel goed voor haar zorgen, ik heb straks twee HTS-diploma's en zal daarmee best een goede baan kunnen krijgen. Ik houd ontzettend veel van haar en dat is heel belangrijk bij een huwelijk', zei ik.

Dat vond hij ook en we liepen nog even verder.

Op het gras, onder een boom, lagen twee mooie meisjes in bikini te zonnen. Ik ben gek op vrouwelijk schoon en kon het niet laten om even te kijken. Pa zag dat ook wel en ik keek snel weer voor me uit. Dit was niet het moment om naar andere meisjes te kijken, ik wilde met zijn dochter trouwen.

Even later liepen we weer langs diezelfde meisjes terug naar de camping en hij hield weer in de gaten of ik keek, maar daar was ik nu op bedacht en keek nauwelijks. Ik werd even uitgetest blijkbaar. Hij vroeg ook nog of ik Wies geen pijn zou doen.

'Nee natuurlijk niet, dat zou ik nooit doen', zei ik.

Bij de caravan aangekomen zaten Wies, haar zussen Klazien en Betty en haar moeder in een kring in de voortent. Toen ik ook was gaan zitten vroeg Klazien of Wies haar trui omhoog wilde doen. Dat wilde ze niet, maar Klazien drong

aan en Wies liet haar rug zien. Allemaal rode plekje's op haar rechterschouder tot aan haar middel. Wel honderd leken het er, in een regelmatig patroon.
'Hoe kom je daaraan', vroeg Klazien en Wies antwoordde tot mijn stomme verbazing dat ik dat had gedaan, mij wat onderdanig maar lief aankijkend. 'Hoe kom je daar nou bij, ik zou je toch nooit pijn doen?' zei ik verontwaardigd.
'Maar hoe komt ze daar anders aan', zei Klazien.
'Dat weet ik niet, het lijken wel mazelen', zei ik nog.
'Maar die zien er heel anders uit', ging Klazien door.
'Hoe moet ik dat dan gedaan hebben?' vroeg ik, maar ze gaf geen redelijk antwoord.

GEEN PLEKJES GEHAD

'Dat weet ik niet.'
We keken elkaar allemaal verbaasd aan, maar konden er geen van allen iets mee en praatten maar weer over iets anders.
Het voorval was ik later weer vergeten. Ik weet nog wel dat het leek alsof alles wat langzamer was verlopen en ik stil voor me uit staarde, alsof mijn blikveld zich vernauwde. Maar het was ook allemaal heel raar en dat vreemde gevoel had ik wel vaker de laatste tijd. Het was blijkbaar normaal dat ik iets niet goed begreep.

Die maandag bracht ik haar zoals altijd naar Utrecht en reed met Roland door naar Dordrecht om ons afstudeerproject af te maken. Een onderzoek naar de economische haalbaarheid van een horecagelegenheid voor een grotere Nederlandse groep in Dordrecht. Mijn zwager Tjitte was daar directeur van en had ons die opdracht aangeboden.

Wies en haar vriendin Tiny Grobben waren zo lief om het voor ons uit te typen bij de bank, in hun vrije tijd. Wies had de grootste moeite met het ontcijferen van mijn handschrift.

Mijn handschrift was inderdaad slecht te lezen door het vele strafwerk dat ik vroeger op de basisschool en de Mulo had moeten schrijven voor de leraren. De grootste schreeuwers hoefden niets te doen, maar ik moest het ontgelden als rijkeluiszontje natuurlijk. Het was zelfs een keer zo erg geweest dat ik, omdat ik altijd 'ik mag niet ....' moest opschrijven, mijn strafwerk voor de grap op voorhand had gemaakt. Toen het moment suprême kwam dat ik weer 500 keer die zin moest opschrijven en inleveren, zag ik mijn kans schoon.

'Meester, ik heb hier al wat klaar, heeft u ook van duizend terug?' zei ik luid. Helaas kon de leraar er niet om lachen en ik moest het toen tweeduizend keer opschrijven.

Wel leuk om dat later steeds te vertellen, ik heb het er wel voor over gehad.

Inmiddels hadden we plannen gemaakt om met Paul en Ans Schuh naar de Costa Brava te gaan. Paul en ik konden heel goed met elkaar opschieten en Ans en Wies ook. Dus waarom niet, dat zou een gezellige vakantie worden! Paul en ik kenden de Costa Brava al van vroeger, toen we daar samen een vakantie hadden doorgebracht.

MEI 1972 - GA NAAR DE POLITIE EN HAAL ME HIER WEG!

Wat later op een middag ging Wies even naar de keuken en sprak met Jan. Ze kwam plotseling haar kamer in en vroeg of ik naar Dordrecht wilde gaan. Natuurlijk wilde ik dat niet, ik wilde bij haar blijven en vannacht dicht tegen elkaar aan liggen en misschien iets meer dan dat. Maar ze hield aan. Ze had Jan beloofd om te helpen met een etentje en daar konden ze mij niet bij gebruiken.

'Ik blijf wel op je kamer, help jij Jan maar even', probeerde ik nog.

'Nee' zei ze. 'Ga nou maar, ik wil geen ruzie met hem.'

Ze leek wel bang voor hem en dat viel me de laatste tijd steeds vaker op. Het ging altijd over wat Jan ervan zou vinden en ik voelde me soms niet eens welkom meer. Ze was ook duidelijk nerveus vond ik. Jan was helemaal geen aardige huisbaas. Ik mocht hem niet. Nooit voelde ik me daar op mijn gemak als hij er was.

Bij de deur namen we even later afscheid. Plotseling keek ze me aan.

'Ga naar de politie en haal me hier weg', zei ze. **NOOIT GEZEGD**

Ik was stomverbaasd. 'Ga dan nu gewoon mee, dan lopen we naar het politiebureau'. Ik wilde haar meertrekken.

'Nee dat kan niet', zei ze en deed zelfs een stap terug toen ik haar weer mee wilde trekken. 'Ga nou maar, er is niets verder', zei ze snel toen Jan naar ons toe kwam lopen.

Ik liep verdwaasd en verdooft de trap af. Alles ging weer traag. Ze vroeg toch duidelijk om hulp, dat voelde ik heel goed en ik was daardoor heel emotioneel. Maar ze trok haar vraag om hulp later weer in. Wat was er nu toch aan de hand? Ik kon niet helder nadenken, het was alsof mijn hersens niet weer werkten. Op de automatische piloot liep ik naar mijn auto.

In de auto was ik het voorval weer bijna vergeten en reed verdwaasd en in een soort trance naar Dordrecht. Er was iets heel belangrijks, maar wat?

O ja, Wies was duidelijk bang en vroeg om hulp. Haar vraag naar de politie kwam ook weer bij me op. Ik moest een gevecht leveren met mijn gedachten. Ik wilde omkeren, maar dat kon daar niet en ik reed dus door.

Waan

Het was weer even stil in mijn hoofd. Ik dacht weer diep na. Wies. De politie. Maar waarom was ze niet gewoon meegegaan? Mijn gedachten vervaagden weer → ziekte
en kwamen weer terug.
Ik reed wel vaker 's avonds naar huis, maar moest nu vechten tegen de slaap.
Heel vreemd, aangezien ik een uitstekende chauffeur ben en zonder problemen lang wakker kan blijven.
In Dordrecht was ik het hele voorval kwijt. → **OKÉ, WAS OOK NOOI T GEBEURD**

MEI 1972 - EEN SESSIE

Op een avond wilde Wies weer dat ik wegging, ze moest Jan dit keer helpen met een sessie of zo.

'Wat voor sessie?' vroeg ik, maar dat wist ze niet. Hij had wat mensen uitgenodigd en er zou iets gebeuren.

'Iets met een verhaal vertellen of zo,' zei ze.
Net buiten de deur kwam ik een jongen tegen die me vroeg of ik niet bleef voor de sessie.

'Nee,' zei ik, 'ik ga juist weg,' hem verbaasd achterna kijkend.
Wat voor sessie moest dat wel zijn? Maar Jan wilde mij daar niet bij hebben, anders had hij dat wel gevraagd. 'Het is zijn flat en zijn leven, daar heb ik niets mee te maken. Ik mag blij zijn dat ik bij Wies mag zijn', bedacht ik nog.

Een paar weken later was er weer een sessie en moest Wies weer helpen. Ik ging maar weer naar Dordrecht. Ik wilde dat niet, maar ik hoorde haar aan Jan vragen of ik mocht blijven, maar hij wilde pertinent dat ik wegging. Dus vertrok ik maar weer, al vond ik het wel vreemd. Maar ik kon me verder geen andere vreemde dingen herinneren, dus het zou wel goed zijn.

MEI 1972 - IK ZOU MAAR EENS ONVERWACHT GAAN KIJKEN

Roland vraagt me op een avond om toch maar weer eens onverwacht te gaan kijken.

'Er klopt iets niet,' zei hij.

'Waarom ook niet,' dacht ik. Ik dacht zelf ook wel eens dat er iets fout zat.

Ik pakte mijn spullen en reed naar Utrecht. Toen ik daar bijna twee uur later aankwam en de deur opendeed, die toevallig niet op slot was, maakte ik wat

lawaai en hoorde in de kamer van Wies een plof.

Ik voelde aan haar deur, die open bleek te zijn. Vreemd, Wies zou hem altijd goed op slot doen. Binnen deed ik het licht aan en zag een keurig stapeltje kleren op de rode draaistoel liggen. Een vreemde ribbroek en een trui. Alles vertraagde weer en ik stond als verdoofd te staren. Die kleren waren niet van Wies. Wies zelf lag als een zoutzak op het bed met de dekens half van zich af. Ze draaide zich niet eens om. Vast in slaap, met haar rug naar me toe. Ik zette mijn koffer naast de rode draaistoel en hoorde haar op dat moment 'au' zeggen. Ik keek verbaasd om.

'Drink die cola even op' zei ze, terwijl ze met haar rug naar me toe bleef liggen. Haar hand lag nu half achter het bed naar beneden, heel vreemd. Op de tafel stond nog een restje cola. Mijn brein werkte heel langzaam en traag. Toch dronk ik de cola op, ik had dorst. Ik trok mijn jas en trui uit en werd ineens snel moe. Ik wilde, nee moest, snel gaan slapen. Ik kleepte me uit en ging tegen Wies aan liggen.

Wij zijn NOOIT GEWAARSCHUWD!

JUNI 1972 - HET MEISJE DAT ONS WAARSCHUWDE

Op een dag waren we de Utrechtse binnenstad in geweest en kwamen tegen de avond terug bij de flat. Links van ons, een meter of tien verderop aan de andere kant van de straat, zat een slank, mooi meisje met lang lichtblond haar zon op de stoep.

Toen we naar de portiek liepen, kwam ze aangerend en riep ons.

'Wacht, ik moet jullie iets vertellen. Ik heb hier op jullie zitten wachten.' Wij bleven verbaasd staan en keken naar haar. Best een stuk, dacht ik nog, als echte liefhebber van vrouwelijk schoon.

Inmiddels bij ons gekomen, begon ze op indringende en nerveuze toon tegen ons te praten.

'Kom even mee, ik heb jullie wat te vertellen en dat doe ik liever niet hier.'

Weer keken we haar verbaasd aan. Wat kon een wildvreemd meisje ons nou te vertellen hebben? Bijna niemand in Utrecht kende ons immers.

Wies vroeg waar het dan over ging.

'Over jullie. Ik heb een film gezien van jullie en herkende dit pand van vroeger. Ik ben hier vroeger ook wel eens geweest', antwoordde ze. Jullie worden gedrogeerd en in films misbruikt.

We keken haar nu helemaal verbaasd aan. Zoiets wordt je niet alle dagen verteld tenslotte.

'Onzin, dat hadden we dan wel gemerkt', zei Wies en draaide zich boos om. Ze

NIET GEWELPD

liep de portiek in. 'Je bent gek, dat had ik zeker gemerkt, onmogelijk.' Maar het meisje werd bijna hysterisch en keek me indringend met angstige ogen aan. 'Het is echt waar, ik heb het zelf gezien en jullie weten achteraf van niets. Kom nu even mee, dan leg ik het je uit', zei ze.

'Hans kom, laat dat gekke kind toch', riep Wies nu boos vanaf de trap. Ik draaide me nu ook om. Wies zou dat nooit doen, het kon immers helemaal niet, onmogelijk. Maar het meisje gaf het nog niet op en riep me nog indringend na. 'Laat haar niet alleen, niet alleen laten!'

Boven aangekomen, in een soort trance, keken we elkaar vreemd aan. 'Stel dat ze gelijk heeft en jij hier wordt gedrogeerd?' zei ik tegen Wies. 'Hoe kan dat nou', zei ze. 'Dat zouden we toch gemerkt hebben?'

Ik keek nog eens naar de deur en naar het slot, maar zag niets bijzonders. 'Je doet toch altijd de deur op slot?' vroeg ik.

'Ja hoor, altijd. En ik laat de sleutel in het slot dus Jan kan nooit bij me komen'. Ik stelde even later toch voor om voor de zekerheid een extra slot op de deur te zetten. Wies dacht dat dat de deurpost zou beschadigen en zei dat Jan het nooit goed zou vinden. Ik vond het onzin om het aan hem te vragen en wilde meteen een slot gaan kopen. Maar Wies liep al naar Jan en hij vond dat het niet nodig was. Dan kreeg hij allemaal extra gaten in de deurpost. Er zat al een slot op immers.

Ik wilde toch een extra slot plaatsen, maar dat mocht beslist niet van Wies. Ze was als de dood voor Jan en wilde geen ruzie. Als er iets zou gebeuren, zou ze immers moord en brand schreeuwen. Dat was zo, ik maakte me weer ongerust om niets. We lieten het er maar bij en vergaten het voorval vrijwel onmiddellijk.

Op een avond bracht Jan ons weer iets te drinken, maar Wies had er geen zin in en bier zonder schuim stond mij ook tegen die avond. We hadden al genoeg gedronken, dus Wies spoelde het door de wastafel weg.

We waren net met elkaar aan het friemelen toen ik een geluid hoorde bij de deur. 'Snap', of zoiets. Ik keek, maar er was niets en ik had de deur zoals altijd op slot gedaan, dus we gingen fijn verder. Plotseling ging de deur met een ruk open en stond Jan in de kamer. Hij keek ons verbaasd aan.

'O sorry', mompelde hij, 'ik dacht dat ik nog licht zag en keek even of jullie nog wat wilden drinken.' Hij ging direct weer weg. Ik stapte verbaasd uit bed en deed de deur op slot. Ik zou zweren dat ik die al op slot had gedaan, maar dat moest ik dan toch vergeten zijn. Anders had Jan de deur niet open kunnen doen.

EN JAN ONS MAAR ELKE AVOND DRINKEN
BRENGEN !!!

NOOIT GEBEURD

De volgende dag liepen we in de St. Jacobstraat en kwamen daar een man tegen die een hond uitliet. Toen hij Wies zag, begon hij te lachen, alsof hij haar kende. Hij zei iets tegen Wies wat ik niet begreep. Hij keek naar de hond. 'Hij wil nog wel een keer', zei hij. Tenminste, dat dacht ik te verstaan.

De man liep verder en Wies keek mij vreemd aan.

'Die man ken ik helemaal niet, maar hij doet alsof hij mij kent, vreemd hè?'

Ja, dat vond ik ook vreemd. Maar ja, je hebt allemaal gekken op straat. We maakten wel meer gekke dingen mee. Maar wat had die hond met Wiesje te maken? Ik snapte er niets van. Ik moest het verkeerd hebben verstaan.

NOOIT EEN MAN MET HOND GEZIEËN

Een paar weken later zaten we in een restaurant, waar ik Wies op een etentje trakteerde en plotseling kwam er een jongen voorbij die Wies iets in het oor fluisterde. Wies keek verbaasd naar hem en naar mij.

'Ik weet van niets hoor', zei ze tegen hem.

Hij liep lachend door. Wies keek nog eens verbaasd naar mij en hem en liep de jongen toen snel achterna.

Toen ze terugkwam, vroeg ik haar wat er aan de hand was.

'Die vent zei dat we zo heerlijk geslapen hadden. Maar ik ken die vent helemaal niet.'

Ik keek haar stomverbaasd aan en we wisten beiden even niets te zeggen. We besloten dat hij gek was of een grapje maakte en zetten ons etentje gezellig voort.

niets van waar
nooit gebeurd

JUNI 1972 - BLOED IN MIJN ONDERGOED

Ik werd op een zekere ochtend in Utrecht wakker en ging naar het toilet. Ik voelde pijn tussen mijn benen. Ik ging op het toilet zitten en zag wat lichtkleurig bloed zitten in mijn ondergoed, in een onderbroken streep van voren naar achteren.

'Hoe komt dat daar nou weer', vroeg ik me af. Maar ik kon me niet niet herinneren waar dat van zou moeten komen. Dan had ik dat toch wel gemerkt? Bloed bij de ontlasting had ik nog nooit gehad. Ik dacht nog eens goed na of ik me iets vreemds kon herinneren. Maar nee, er was niets vreemds gebeurd, dat wist ik zeker. Mijn geheugen was immers uitstekend. Wel voelde ik weer die vreemde traagheid, maar zette het van me af.

Later die ochtend, in Dordrecht, voelde ik pijnsteken in mijn ballen. Ik verschoof wat en vond het maar vreemd. Dat had ik nooit eerder gehad. Maar tijdens de colleges lette ik er niet meer op.

!!! NOOIT GEZIEËN

JUNI 1972 - DE WITTE BUIS EN DE VIJZEL

Op een dag wilde Wies de keuken schoonmaken. Het fornuis was zo vies, dat zelfs een eitje bakken ons al tegenstond. Zij poetste het gasfornuis en ik keek nieuwsgierig een beetje rond. Achterin de keuken stond een vijzel met zo'n stamper die je wel eens bij apothekers ziet.

'Jan werkt bij diergeneeskunde en heeft met dat soort dingen te maken', zei Wies.

Je kon aan de vijzel zien dat hij gebruikt werd, er lagen witte stofjes in. Nog wat rondkijkend zag ik achter het fornuis heel veel stof liggen, maar er stond ook een witgrijze buis. Ik pakte de buis vast en keek ernaar. Aan het uiteinde zaten twee koperen contacten en aan de andere kant, bovenaan, een schakelaar. Ik hoorde Wies plotseling een diepe zucht slaken en de keuken uitgaan. Ik legde de buis weer terug en liep achter haar aan.

Ze zat op de grond, met haar rug tegen de muur. 'Jij ook al', zei ze met grote ogen van angst tegen me en begon haar bloesje los te knopen. Ik vroeg verbaasd wat ze aan het doen was en ze keek me vreemd aan. 'Wat wil je dan?' vroeg ze.

'Laten we weer naar onze kamer gaan', zei ik en dat deden we dan ook. We vergaten we het voorval weer snel. Het was alsof alles weer trager ging.

NOOIT GEBEURT

JUNI 1972 - DE NEGER EN HET ZIEKENHUIS

Op een middag kwam ik zonder aankondiging op haar kamer. Wies zei dat ze de kamer van Hilde moest opruimen.

'Hè, is die dan weg hier?'

'Ja', zei ze. 'En de kamer moet van Jan opgeruimd worden.'

'Waarom doet hij dat zelf niet gewoon', vroeg ik geïrriteerd, maar ze wilde het beslist gewoon doen.

'Nou dan help ik je wel even, geen probleem hoor'.

'Nee, dat wil ik niet, dat doe ik alleen en Jan helpt me wel'.

Dat vond ik vreemd. Maar ja, eigenlijk was het ook zijn probleem en hij moest het ook maar zelf oplossen. Wies ging naar de kamer direct links naast haar kamer. Jan ging er ook naar toe na mij te hebben gevraagd of ik wel even tijd had om te wachten.

Even later ging de bel. Er kwam blijkbaar iemand op bezoek. Jan ging met het bezoek naar de huiskamer.

Na een tijdje moest ik nodig naar het toilet en liep de hal in. Ik kwam daar een

heb nooit Hilde's kamer
schoongemaakt.

neger tegen, die door Jan naar achter werd gestuurd. 'Eerste deur rechts', zei Jan, 'dat is de badkamer.'

'Ik dacht links' zei de neger.

'Nee, het is rechts', zei Jan, mij wat vreemd aankijkend.

Toen ik even later het toilet weer uitkwam, hoorde ik gestommel in de kamer waar Wies bezig was. Ik vertrouwde het toch niet zo, met die neger over de deur links. Ik besloot om even te gaan kijken. Ik liep richting die kamer, maar Jan kwam onmiddellijk naar me toe.

'Doe maar niet, dat wil ze liever niet', zei hij en hield me bij de deur zelfs gewoon tegen. Ik had nu de keuze om ruzie met hem te maken of gewoon terug te gaan. Waarom ik toch terugliep en Wies in die kamer liet, is me nu een raadsel. Het was alsof ik hem blindelings gehoorzaamde en ook nog eens bang was. Maar als ik die kamer in was gegaan, was het net alsof ik hem niet vertrouwde. En omdat hij nooit iets vreemds gedaan had, zou dat niet netjes geweest zijn.

Op haar kamer zette ik toch een glas tegen de muur om beter te kunnen horen wat er in de kamer ernaast gebeurde. Ik hoorde iets wat op gesteun leek, toen een heftige steun, maar niets duidelijks. Ik ging weer zitten. Wies zou niets gek doen, ik kon haar blindelings vertrouwen.

Plotseling stond Jan in de kamer. Hij keek blijkbaar even wat ik aan het doen was. Hij zag duidelijk het lege glas staan.

Na een tijdje kwam Wies de kamer weer in, ging direct op haar bed liggen en kreunde wat.

'Wat is er aan de hand', vroeg ik.

'Ik heb pijn in mijn buik', zei ze terwijl ze beide handen in haar buik drukte. 'Ik moet even liggen, dan gaat het wel over'.

'Hoezo, wat is er dan gebeurd?'

'Niets', dat heb ik wel vaker als ik plotseling ga menstrueren.'

Ze heeft blijkbaar haar periode, daar had ik niet aan gedacht, stom.

Ik voelde op dat moment alweer die verdoofdheid in mijn hoofd.

Even later ging Wies naar het toilet. Plotseling kwam Jan de kamer in.

'Zeg, Wies heeft last van een vrouwenkwaaltje, je weet wel... En dat is toch wat ernstiger, dus ik breng haar even naar het ziekenhuis', zei hij vaderlijk.

'Nee dat doe ik wel', zei ik ferm. Ze was tenslotte mijn vriendin en ik wilde niet dat hij haar zich zo toeëigende.

'Er is toevallig een vriend die toch die kant op moet en Wies wil jou er niet bij hebben. Ga jij nou maar naar Dordrecht en laat mij dat maar even afhandelen'. zei Jan op bevelende toon.

Vreemd, maar het ging nu wel om Wies. Ik vroeg haar of ik haar naar het ziekenhuis moest brengen, maar ze wilde dat ik meteen wegging. Jan zou wel op

Zij woonde er
nog toen ik vertrok

haar passen. Ik was erg teleurgesteld, ze vertrouwde mij blijkbaar minder dan die vierde. Verongelikt ging ik weg. Ik was boos op haar. Het leek wel alsof ik op de tweede plaats kwam tegenwoordig... De volgende dag belde ik naar kantoor, maar Wies was daar niet. 'Ze is ziek', meldde Tiny. Dus belde ik Jan. 'Hoe gaat het met Wies? In welk ziekenhuis ligt ze, want dan ga ik er even langs.'

'Ze ligt daar nog ze willen haar daar even houden', antwoordde hij. 'Waar, in welk ziekenhuis en op welke afdeling?' 'Ze wil jou daar beslist niet bij hebben, moest ik je van haar zeggen. Typisch vrouwen en vrouwenkwaltjes. Dus laat het nou maar, ze zal morgen wel weer thuiskomen. Het gaat prima, ik kijk nog wel even bij haar vanmiddag, studeer jij nou maar daar.' Vreemd, hij klonk een beetje nerveus en te aarzelend vond ik. Er klopte iets niet, maar wat? Maar ik kon Wies zonder meer vertrouwen en als er iets ernstigs was zou ze het me wel zeggen. Dus er kon niets ergs aan de hand zijn. Ik wist ook niet in welk ziekenhuis en op welke kamer ze lag, dus dat werd moeilijk. Bovendien had ik de volgende dag een tentamen. Ik besloot om haar maar even met rust te laten. Ik was nog steeds een beetje boos over het feit dat ze mij niet voldoende vertrouwde om zich door mij naar het ziekenhuis te laten brengen.

ik heb nooit in ziekenhuis gelegen
Twee dagen later was ze er weer. Ik vroeg haar hoe het in het ziekenhuis geweest was.

'Ik ben goed verzorgd. Waarom ben je niet even geweest?' antwoordde ze. 'Nou, ik werd door Jan tegengehouden. Hij zei dat je dat niet leuk zou vinden als ik zou komen', zei ik verbaasd.

'O, daar weet ik niks van. Dat heb ik nooit gezegd. Vreemd... Ik werd ook steeds Yvonne genoemd. En dan zei ik 'nee ik ben Wiés!'

Ze zei dat zo mooi en grappig, met die heldere stem en prachtig de nadruk op Wies, dat ik me dat me altijd bleef herinneren. Daarom was ik nou verliefd op dat kind. Die onschuld, die prachtige stem en natuurlijk die zaadvragende ogen.

De verdoofdheid was er weer.

Verder wist ze niet veel van wat haar mankeerde. Ze had wat gebloed, men had haar even inwendig bekeken en nog iets gedaan. Maar het was alweer goed, zo zei ze.

Pas veel later zou ik me het voorval weer herinneren.

ik ben toen zeker niet onder de naam Yvonne opgenomen geweest!

JUNI 1972 - LITTEKEN

privacy

Op een avond lagen we heerlijk te vrijen. Wies zat heel grappig en heerlijk met mijn harde piemel te spelen. ~~Ze draaid 'm alle kanten uit en leek er wat nieuwsgierig naar.~~

'Je hebt een litteken, daar precies tussen je benen', zei ze plotseling en voelde er met haar vinger over. 'Volgens mij heb ik dat niet eerder gezien.'

'Litteken? Wat dan?' Ik wist niets van een litteken, dus dat kon niet waar zijn. Ik ben nooit geopereerd en al zeker niet daar. Ik voelde toch even tussen mijn benen en voelde inderdaad een lichte rand.

'Dat moet dan heel lang geleden gebeurd zijn, want ik ben nooit geopereerd daar. Misschien bij mijn geboorte of zo, maar daar heeft ma mij dan nooit iets van verteld', zei ik verbaasd.

Alles ging weer traag Ik bleef rustig liggen en Wies friemelde weer verder. Ik vergat het voorval weer.

NOOIT ONTDEKT/ONMOGELIJK

Dertig jaar later zou het langzaam tot mij doordringen wat er werkelijk had plaatsgevonden.

ik ging nooit met Jan op stap

JUNI 1972 - OPHALEN UIT AMSTERDAM

Wies moest met Jan mee naar kennissen om ergens mee te helpen. Wat ze dan precies moest doen, wist ze ook niet. Dat zou ze nog horen.

'Hans, ga even weg. Loop even naar de overkant van de straat tot je uit het zicht bent en kom dan een paar minuten later terug', zei ze plotseling samenzweerderig tegen me. 'Ik moet me even omkleden en zo en daar wil ik jou niet bij hebben. Jan wil dat ik even met hem mee ga vandaag naar kennissen en dat had ik hem beloofd.'

Ik was teleurgesteld, omdat we normaal gesproken immers alles samen deden en nu wilde ze dat plotseling niet meer. Alsof ze een andere Wies was, een Wies die niet meer van me hield.

Na wat tegenstribbelen vertrok ik toch maar, op haar aandringen.

'Als je daar een eind heen loopt over de straat, dan kom je snel terug en blijf je op de hoek wachten tot wij komen. Dan kom je gauw de straat over en haalt me bij hem weg', zei ze nadrukkelijk.

Ik keek haar niet begrijpend aan, maar ze duwde me weg. Het leek alsof alles trager ging. Ik liep toch naar de overkant van de weg en wachtte om de hoek tot Jan en Wies zouden komen.

Jan kwam met een vreemde vrouw met rood haar uit de portiek. Ze had schoenen met hoge hakken aan. Wies liep nooit op schoenen met hoge hakken, ze had ze niet eens. Ik keek naar de vrouw die naast Jan liep. Het was Wies beslist niet. Ik wachtte nog even, terwijl ik ze naakteek en liep terug naar de flat om binnen te kijken of ze daar nog was. Zou het toch Wies zijn? Toen ik dichterbij kwam en nog een keer keek, zag ik toch iets bekends in het loopje van die vrouw. Dat leek toch Wies wel! Plotseling schoot de adrenaline door me heen. Het was Wies wel. Ik rende in volle vaart achter haar aan. Ik haalde ze al bijna in, maar Jan keek achterom en zei snel iets tegen de vrouw die naast hem liep. Ze schoot meteen een kledingwinkel in. Vreemd, als het wel Wies is, waarom doet ze dat dan, ze zou toch wachten en met me meegaan?

Ik stond inmiddels naast Jan. 'Was dat Wies? Waar is ze plotseling heen?' vroeg ik. Jan wilde me vastpakken, maar ik dook langs hem heen en liep de winkel in om te kijken wie die vrouw nou was. Maar binnen is alleen een verkoopster die me verbaasd aankeek. Ze zei dat ze niemand had gezien. Ik voelde me weer als verdoofd, ik kon niet meer helder nadenken. Ik keek nog achter wat rekken met kleren, maar zag niets.

'Kom nou maar, die vrouw is al weg', zei Jan nu. 'Ik breng je wel even naar de flat, daar is Wies ook nog. Kom nou maar, het is wel goed zo.'

Vreemd genoeg gehoorzaamde ik zijn dwingende stem en we liepen naar de portiek, waar hij me de trap opstuurde en zelf weer wegging. Hij moest even naar Amsterdam met iemand zei hij nog.

Op de tafel in de kamer van Wies, lag een briefje. Ik pakte het op. 'Haal me zo snel mogelijk op uit Amsterdam', las ik. Het adres stond eronder. Voor zover ik me herinner was het Prins Hendrikstraat 29.

Ik schrok me kapot. Ze was dus wel degelijk met Jan mee. Het was Wies wel. Mijn hart klopte in mijn keel. Ik was woedend. Jan hield me voor de gek. Wat gebeurde er hier nou eigenlijk? Wat deed hij met mijn Wiesje die mij vroeg om haar weg te halen en toch met hem meeging?

Ik snapte er helemaal niets van. Ik rende weer naar beneden en liep een eind in dezelfde richting als Jan en Wies moesten zijn gelopen, tot ik over het kruispunt richting het station kon kijken. Ze zijn in geen velden of wegen te bekennen. Ik besloot om met de auto naar Amsterdam te rijden.

Een goed uurtje later zocht ik een parkeerplek bij het Centraal Station in Amsterdam. Ik keek of ik ze uit het station zag komen lopen en liep nog naar de treinen die vanuit Utrecht komen. Maar ik zag ze niet. Ik kon ze al gemist hebben, want met de trein ging het veel sneller. Ik was vreemd traag vond ik, maar ik zou Wies ophalen uit Amsterdam, dat wist ik nog wel.

Op het Damrak kwam ik er plotseling achter dat ik niet wist waar de Prins

NOOIT GEBEELD!

Hendrikstraat was. Stom, want bij het station had ik dat wel kunnen opzoeken. Ik vroeg aan een voorbijganger, een jongeman, waar die straat was. 'Wat moet je daar nou zo 's ochtends vroeg?' vroeg hij verbaasd. 'Ik zou mijn vriendin daar weghalen', zei ik naar waarheid, hem niet begrijpend aankijkend. Wat zou er dan met die straat zijn? 'Nou, leuke vriendin heb jij', zei hij lachend. 'Maar het is daar en daar.' Hij legde het me uit.

Het was al over elfen toen ik naar de bewuste straat liep. Daar zag ik dat ik op de Wallen was. Dat kon toch niet? Daar kon Wies nooit zijn. Het moest een vergissing zijn.

Ik liep de straat in en zocht nummer 29. Dat bleek een winkeltje met ansichtkaarten en zo te zijn. Plotseling dacht ik Jan te zien. Maar die schoot toevallig net naar binnen, achter de ansichtkaarten. Toen ik ging kijken, zag ik hem niet meer, ik had me zeker vergist. Wat moest Jan hier met Wies op de Wallen? Maar hij zou wel naar Amsterdam gaan en zij ook.

Dat Wies verkleed was geweest, was ik vreemd genoeg totaal kwijt. Alles ging traag en ik voelde me vreemd verdoofd toen ik verder liep.

In het kamertje direct naast het winkeltje zag ik nog net een meisje met rood haar. Ze keek me even aan en liep toen snel naar achteren. Ze leek wel een beetje op Wies, maar dat rode haar was heel anders. Ze had alleen een slipje aan en dat zou Wies nooit doen. Het slipje was toevallig wel precies hetzelfde als het slipje dat Wies van mijn moeder had gekregen. Maar daar waren er meer van natuurlijk.

Het gordijn werd snel dichtgetrokken door een onbekende man en ik zag niets meer. Ook niet in het winkeltje, waar alleen de eigenaar en een klant stonden. Ik liep nog wel even naar binnen en wilde naar achteren, maar ik zag niets en de man van de winkel kwam al naar me toe. Het kon Wies nooit zijn, die doet zoiets niet, ze zou gek zijn.

Ik liep verder met een leeg gevoel. Een eind verderop vroeg ik me plotseling af wat ik eigenlijk in Amsterdam kwam doen. Ik dronk nog iets op een terrasje en keek nog even doelloos rond in de Kalverstraat. Ik ging terug naar de auto en reed naar Dordrecht.

'Ik zag in Amsterdam een meisje dat sprekend op Wies leek, maar met rood haar. Ze had wel hetzelfde soort ondergoed als Wies', zei ik tegen Roland.

'Dat is wel toevallig.'

Hij keek me aan en vroeg wat ik in Amsterdam moest.

'Hoe kom je daar dan? Je zou naar Wies toe in Utrecht toch?' Hij keek me

argwanend aan. Dat kon ik me eerst niet eens goed herinneren, maar ineens wist ik het weer.
'Ik moest haar ophalen.'
'Hoezo, ophalen? Hoe komt ze daar dan en hoe wist je waar ze was dan?'

'O ja, er lag een briefje dat ik Wies moest ophalen uit Amsterdam, maar ze was daar niet.'
'En dat was op de Wallen? Daar klopt toch niets van?'

'Ik moet op het verkeerde adres zijn geweest. Ik zal het haar morgen vragen.'
Ik brak het gesprek snel af, want ik snapte het zelf ook niet goed en voelde me in een hoek gedrukt. Ik schaamde me zelfs voor mijn onnozelheid.

De volgende dag vroeg ik het aan Wies.

'Waarom heb je me daar niet weggehaald?' vroeg ze.
Ik keek haar stomverbaasd aan en alles ging weer traag. Mijn hoofd was leeg. Er viel een stilte en we gingen gewoon verder met andere zaken.

JUNI 1972 - ROLAND VERTROUWT HET NIET

Roland vond het het toch allemaal wel vreemd.

'Misschien wordt ze wel gedrogeerd', zei hij. Hij stelde voor om een keer mee te gaan en zich onder het bed te verstoppen. Hij had een boksbeugel en die zou hij meenemen. Ik vond de gedachte aan Roland onder ons bed, als wij daar lagen te slapen, nogal vreemd. Het trok me niet zo aan. Er kon toch niets zijn?

Roland ging toch mee naar Utrecht, maar kon zich niet verstoppen in de kamer. Toen Jan binnenkwam om te kijken waar onze gast was gebleven, stond hij achter de deur. Dat was een beschamend moment.

'Het gaat niet lukken zo', zei Roland. 'Ik ga maar weer.'

Dat leek ons ook het beste. Er kon echt niets gebeuren, anders zouden wij dat zeker merken.

'Ik zou niets drinken, doe maar net alsof', zei Roland nog. Maar we vergaten het verder maar weer.

Toen Roland er later naar vroeg, kon ik me niets vreemds meer herinneren.

Roland weet van niets.

welk gegeten bij Chinees, maar was
altijd heel gezellig, niks m's mee

JUNI 1972 - DE CHINEES INDRAPOURA

De Chinees onder in het pand nodigde regelmatig alle bewoners van het pand uit voor een etentje. Wies vroeg of ik mee mocht komen.

We aten er heerlijk. Later op de avond vroeg Jan aan Wies of ze dat gele, korte jurkje wilde aandoen, omdat dat haar zo goed stond. Hij zou wel even met haar meelopen, maar dat wilde ik doen. Maar Jan en Wies vonden allebei dat Jan dat wel even kon doen.

'Dat zit wel goed. We komen echt wel terug hoor', zeiden ze lacherig.

Ik wilde niet overkomen als een bangerik en liet ze maar gaan. Wies was te vertrouwen, ze zou nooit iets willen met die vieze vent en zou immers zo weer terug komen. Maar nog steeds voelde ik wantrouwen. De houding van Wies veranderde ook plotseling als Jan bij ons was. Net alsof er een andere Wies was.

Ze kwam inderdaad terug met het gele rokje aan, dat ze anders alleen in de zomer droeg. Er werd wat gegrinnikt. Nou ja, ze was een mooie meid, dus dat was niet zo vreemd, maar leuk vond ik het zeker niet.

Een chinese ober vroeg of we nog iets wilden drinken en ik bestelde nog een glas bier. We praatten nog wat, maar ik werd plotseling moe. Mijn buurman zag dat en zei er iets van. Ik vond het maar vreemd. Hoe kon dat nou zo plotseling? Misschien toch het eten en de drank samen. De vriend van Jan begon er nu ook over en wilde wel even meelopen naar boven. Maar dat wilde ik niet, ik kon dat zelf nog wel. Ik was nu al zo moe, dat ik snel naar boven wilde. 'Ze moeten me niet in slaap zien vallen hier', dacht ik nog. 'Dat is zo'n afgang, wat moet Wies daar wel niet van denken.' Nee, dat wilde ik pertinent niet.

De vriend van Jan liep toch mee en boven ging ik direct naar de slaapkamer, zo snel gingen mijn ogen dicht. Vreemd, dat had ik anders nooit, maar ik was al te ver heen om na te denken. Alsof ik verdoofd was. Ik kleedde me snel uit en ging slapen. Later werd ik half wakker en hoorde lawaai. Wies probeerde me wakker te maken.

'Hans, word nou wakker.'

Maar het lukte niet om mijn ogen te openen.

'Wat een dooie, hij wil gewoon niet wakker worden', zei Wies teleurgesteld.

'Laat hem nou maar en kom nog even wat drinken', hoorde ik Jan zeggen.

Daarna hoorde ik niets meer, ik sliep weer.

Wies' vriendin Hilde was ook bij het etentje geweest. De volgende middag maakte ze een vreemde opmerking.

'Ze had geen broek aan', zei ze. Ik vond dat logisch, want ze had immers haar gele rokje aan gisteravond. Dus dat zei ik ook tegen Hilde. Ze keek me raar aan, maar zei verder niets.

ik zonder broek!
nooit, nooit, nooit.

Zou ze haar slipje bedoeld hebben? Maar nee, dat zou de Wies die ik ken nooit doen. Ik voelde mijn denken weer vertragen, de verdoofdheid was er weer. Ik schudde mijn hoofd en wilde snel over iets anders praten met Hilde. Ze begon er gelukkig ook niet meer over.

JUNI 1972 - TOEKOMST

Ik had mijn studie afgerond met krappe voldoendes. Ik had dus net genoeg gedaan om te slagen en de rest van de tijd zo veel mogelijk bij Wies doorgebracht.

Tijdens een gesprek met Roland had ik besloten om mijn carrière in de commercie te beginnen. Daar begon immers alles. Als er geen opdrachten waren, kon je ook geen werk uitvoeren binnen een bedrijf.

Ik schreef vijf brieven aan vijf bedrijven en bij vier daarvan werd ik uitgenodigd voor een gesprek en bij alle vier kon ik na de vakantie direct aan het werk. Niet slecht voor een beginnening.

Ik koos uiteindelijk 3M, wat later een vergissing bleek te zijn. Maar ja, wist ik veel toen? Ik zou per 1 september beginnen in Leiderdorp.

Vanuit Leeuwarden belde ik met Wies om de vakantie definitief te regelen en om de camping vast te leggen. Dat had ik met Paul afgesproken en dat kon nu niet langer wachten.

'Dag, hoe gaat het daar op de bank?'

'Wel goed.'

'Ik heb zojuist met Paul gebeld en we willen de camping vastleggen voor over een paar weken.'

'O, dat weet ik nog niet zo goed', antwoordde ze aarzelend. 'Ik moet dat eerst aan Jan vragen.' *Hoezo, aan JAN vragen??*

Ik viel bijna van mijn stokje van verbazing.

'Wat? Hoezo Jan vragen? Dat maken we toch wel zelf uit. We hebben het er uitgebreid over gehad en we gaan gewoon.'

Ik was woedend en nu ik een tijdje thuis was, was het net alsof ik meer mentale kracht had gekregen. Kracht die ik miste als ik bij Wies in de flat was geweest. Ze was niet overtuigd, maar ze antwoordde wat aarzelend en onzeker dat ze erover na zou denken. Ik begreep er niets van, ik was boos en teleurgesteld. Ik zou snel die camping even regelen en nu kon dat niet. Het leek alsof ik haar kwijtraakte. Ik voelde me verdrietig worden.

*natuurlijk ging ik mee kamperen
ik had geen toestemming van*

Toen ze in het weekend thuiskwam, was alles weer goed.
'Nee, niets aan de hand, ik ga mee', zei ze.

'Wat moest die Jan nou met onze vakantie?' vroeg ik nog. 'Daar heeft hij toch niets mee te maken?'

Maar ze gaf geen antwoord meer en ging door met haar bezigheden.
Helaas vergat ik het voorval verder en reserveerde snel de camping.

JUNI 1972 - DE ADVERTENTIE

Het afstudeerproject van Roland en mij was ook afgerond. Zoals eerder gezegd, moest ik genoeg nemen met krappe voldoendes, maar dat vond ik geen probleem, aangezien ik Wies had. Een partner is veel belangrijker dan een paar cijfers waar toch niemand meer naar omkijkt later. Een prachtige en lieve partner brengt voor het hele verdere leven plezier en is een kostbaar bezit, vond ik.

Op een middag ben ik weer ruim voor Wies thuis, op haar kamer. Op onze tafel lag een dik, plastic mapje met een uitgescheurde advertentie erin. Zo'n kleintje van drie bij twee centimeter, waarin een studente zich aanbood voor bijverdienste en massage. Typisch een seksadvertentie. Ik keek verbaasd naar het telefoonnummer. 'Dat is het nummer van Jan', dacht ik. Wat moet die daar nou mee?

Toen Wies later thuiskwam, vroeg ik haar ernaar.

Ze keek vreemd en zei dat ze van niets wist. Jan zou zoiets niet doen.

'Er is helemaal geen studente hier, dus hoe kan dat nou?'

Ze begreep het ook niet. Alles ging weer vreemd traag, weet ik nog. Ik had zelfs moeite om het telefoonnummer van Jan te herkennen, hoewel ik dat uit mijn hoofd kende.

Ik stopte het mapje in mijn koffer, die daar nog stond, maar die ik verder niet meer behoefde te gebruiken. Zoiets wilde ik hier niet laten rondslingeren.

Ik vergat het voorval verder. Jan keek nog wel even in de kamer, hij zocht iets, maar zei niet wat.

Pas achtentwintig jaar later zal ik het weer terugzien en begrijpen wat het betekend had.

*Jan had helemaal
geen telefoon!
advertentie heeft nooit bestaan.*

Ik had alle spullen voor de vakantie in de auto geladen en ging Wies ophalen bij haar ouders.
'Goed op haar passen', zeiden ze, als voorzichtige ouders.
'Geen probleem, ik rijd al jaren veilig en zonder ongelukken en ik zal Wies niet alleen laten.' Met Wies reed ik altijd een stuk rustiger dan alleen.
We hadden een grote bungalowtent mee, die ik nog snel gekocht had. Een vrij grote bungalowtent, die we achter de voorstoelen legden vanwege het gewicht. Bij de Renault R8 kon de bagage voorin en dan lag de auto ook nog lekker vast op de weg.

We gingen vroeg weg, al om vijf uur, om voor de files uit te rijden. Ik wist hoe ik moest rijden, maar had toch een ANWB-routekaart bij me die Wies las en zo de aanwijzingen gaf.

Ze had eerst haar mooie spijkerbroek aan. Overigens stond alles haar altijd mooi, maar ze deed al in België haar gele, korte rokje aan, vanwege de warmte. Haar sensuele, mooie benen kwamen er mooi onderuit. Ze kleepte zich naast de auto, tussen de twee portieren in, snel even om. Ze deed alsof dat heel gewoon was. Dat was precies wat ik zo in haar waardeerde, haar natuurlijkheid. Er waren wel wat mensen op de parkeerplaats en ik zag een jongen even naar haar kijken, maar Wies zag het niet eens.

Bij de Franse grens zag ik de douanier, die even in onze auto keek en onze paspoorten vroeg, langs me heen kijken naar haar slanke benen en vervolgens jaloers naar mij. Tenminste zo voelde dat. Ik was erg trots en zat waarschijnlijk te glunderen in de auto.

Als ik onderweg even snel naar haar keek, voelde ik altijd iets in mijn lendenen. Hoe bestond het dat zoiets moois bij mij in de auto zat, vroeg ik me dan af, terwijl ik genietend en met onbegrensde energie verder reed.

In Noord-Frankrijk moest Wies weer eens plassen en we stopten even snel ergens langs de kant van de weg. Toen ze terugkwam klaagde ze over pijn tussen haar benen. Ze had een zeer plekje, precies in haar liezen. Wies zei dat het aanvoelde als een steenpuist.

We reden door, maar een eindje verder keek ze me plotseling aan.

'Ik wil terug naar mijn moeder en ik wil naar een dokter.'

'Waarom nou, daar kunnen we in Playa d'Aro ook wel even naar laten kijken' zei ik. Na wat tegensputteren gaf ze gelukkig toe.

We vroegen ons wel af hoe ze daar nu ineens aan kwam. We waren heel schoon en netjes, dus hoe kon er net naast haar lieve plekje nou een infectie ontstaan? En zo plotseling?

We schoten snel op, de wegen waren relatief rustig. We stopten keurig om de twee uur. Wies hield dat precies bij. Ze schreef alles op in een schrift met tijden, wat we deden, waar we waren en dat soort dingen. Heel lief en leuk.

Het ging zelfs zo snel dat we besloten om niet in een hotelletje te overnachten, maar om door te rijden. En zo kwamen we, tot de stomme verbazing van Paul en Ans, die net waren gaan slapen, om twaalf uur in de nacht aan bij camping Valdaro aan de Costa Brava.

'Hè, hoe komen jullie hier nu al?. Dat is snel!'

'Ja het reed zo lekker dat we maar zijn doorgereden. Ik was helemaal nog niet moe', antwoordde ik.

We hebben nog een dik uur gepraat en de binnentent gedeeltelijk opgezet zodat we konden slapen. De burens waren geïrriteerd en riepen steeds 'sssst'. Maar we leefden in onze eigen wereld en hadden nauwelijks aandacht voor de omgeving.

De steenpuist

De volgende dag zetten we eerst de tent verder op en gingen boodschappen doen met Paul en Ans. Ans was ook een mooie slanke meid, erg vrolijk en altijd ergens druk mee. Veel energie, net als Paul trouwens. De dames konden het altijd heel goed met elkaar vinden.

Daarna gingen we naar het strand bij Gibert, iets terug richting Palamos, waar Paul en ik vroeger al kwamen. De beide mooie meisjes hadden veel bekijks. Paul en ik stelden vast dat we ons gelukkig mochten prijzen met die twee meiden, terwijl we verlekterd naar ze keken toen ze nat en glimmend uit het water kwamen, als godinnen. Ik voelde direct iets groeien in mijn strakke zwembroek, die gelukkig alles in bedwang hield zonder dat het te veel opviel. Volgens mij is dat de belangrijkste reden dat jongens vaak liever een strakke zwembroek aan hebben, of juist een hele wijde. Als er maar niets te zien is.

Aan het eind van de dag gingen we, net als Paul en ik vroeger, even iets drinken of een ijsje halen bij Montbar in Playa d'Aro.

De dagen vlogen zo voorbij. We haalden ook de beroemde 'piratenspies', bij een leuk kroegje in een zijstraatje. Dat is een houten spies met sterk gekruid vlees.. Voor de dorst namen we dan een sangria. Heerlijk vond Wies dat, maar ze kon maar moeilijk zitten vanwege haar steenpuist.

Het deed haar zo'n pijn dat ze wilde dat ik er een gaatje in prikte, zodat het leeg zou lopen. Maar toen ik tussen haar benen zat, kijkend naar haar prachtige, roze vagina, met een speld in mijn hand die we even in een vlam van een lucifer hadden gehouden, kon ik het toch niet over mijn hart verkrijgen om haar pijn te doen. De steenpuist was duidelijk nog niet rijp genoeg.

'Kom Paul doe jij dat dan even, je hebt wel vaker een vagina gezien', zei Ans. Dat wilde Wies eerst niet, maar naar een dokter wilde ze ook niet, dus na stevig aandringen van Ans ging ze plotseling wel akkoord. Ik was eigenlijk verbaasd dat Wies zo plotseling toegaf. Een vriend van mij naar haar vagina laten kijken, was toch niets voor mijn Wiesje. **NOOIT GEBEURD**

Ik moest maar even naar het toilet of zo, anders durfde ze niet. Niet waar Hans bij is,' zei ze.

Paul en Ans gingen met Wies onze tent in.

'Kom op Wies. Broek uit en benen wijd. Schiet op anders wordt het nooit wat', zei Ans op bevelende toon. **NOOIT GEBEURD!**

'Wat doe je nou, hé hou eens op', hoorde ik ook nog vaag toen ik al wat verderop was.

Maar toen ik terugkwam had ook Paul het niet aangedurfd. We moesten er wel om lachen.

We besloten om toch maar naar een dokter in Playa d'Aro te gaan. Een arts verwees ons door naar een kliniek in Gerona, maar daar wilde Wies pertinent niet heen. Ze durfde niet.

Dus gingen we naar een andere arts, die ook weer naar haar intieme delen keek. Hij schreef haar een paar penicilline-injecties voor. Dat konden we de volgende dag door een assistent laten doen.

STEENPUIST HAD IK WEL!

Montbar

We gingen de volgende dag eerst naar het strand bij Gibert en bleven daar de hele dag wat lezen, in de zon liggen, praten over van alles en nog wat en zwemmen natuurlijk. We gingen daarna altijd eerst terug om ons om te kleden bij de tent en vervolgens het dorpje in te gaan.

'Kom op meid, we gaan geld verdienen', zei ik voor de grap tegen Wies, omdat het hier allemaal wel duur was. Een domme uitspraak die heel luguber zou uitpakken, maar dat zou ik pas dertig jaar later begrijpen.

Ze keek me vreemd aan en begreep het grapje zeker niet. Ik liet dat maar zo. Ze had haar gele minirokje aangedaan en schoot na mijn opmerking plotseling nog even de tent in. 'Wacht even dan', zei ze.

Bij Montbar bestelden we iets en keken naar het drukke kruispunt. Toen viel me op dat een paar jongens lachend naar ons keken en vooral naar Wies. Ik keek en Wies had haar benen precies naar hen gericht. Onder dat korte, gele rokje konden ze zeker net iets meer zien. Dat begreep ik best, zo'n leuke meid. Ans was ook aantrekkelijk, dus die aandacht vond ik normaal. Het lachen was wel wat abnormaal. Ik besloot om het maar gewoon te negeren.

nooit gezegd!

Plotseling kwam één van de jongens, die duidelijk de oudste en de leider van het groepje was, langs ons heen lopen richting het toilet.

'I want sex with you', zei hij plotseling tegen Wies. Tenminste, dat dacht ik te verstaan. Maar dat kon toch niet?

We keken elkaar allemaal verbaasd aan, maar deden niets omdat hij toch doorliep.

'Wat zei hij nou?' vroeg ik aan Paul.

'Ik verstond iets over seks volgens mij, maar dat is wel wat brutaal hier op een terras'.

'Hij is gek, wat een rare opmerking zo', zei Ans.

Maar Wies stond na een kort ogenblik op. 'Ik moet naar het toilet', zei ze heel gewoon en liep al langs me heen.

'Je gaat toch niks gek doen?' vroeg Ans ongerust aan haar. Maar Wies reageerde niet eens en ging naar achteren.

Ik vond het heel merkwaardig, maar bedacht dat Wiesje nooit zoiets zou doen en dus liet ik het maar. Ik kon toch moeilijk mijn eigen vriendin achterna gaan omdat ik haar niet vertrouwde? Moest ik dan bij het toilet gaan staan of zo? Nee, ik moest maar even afwachten wat er zou gebeuren.

Wel voelde ik weer die vertraging van mijn denken, een verdoofd gevoel. Alleen door aan andere dingen te denken, kwam er weer beweging in. Ik keek maar naar de mensen op straat, terwijl de groep jongens blijkbaar ook verbaasd was en nu rustig en serieus met elkaar aan het praten was.

Paul keek eens achterom naar de ingang van de toiletten, maar daar was niets te zien.

Het duurde nu wel lang en we voelden ons alle drie wat ongemakkelijk.

'Hans, ik zou toch maar eens gaan kijken', verbrak Ans de stilte.

Na wat aandringen, omdat ik het nut daar niet van inzag, liep ik naar de toiletten. Maar daar stond een ober die me tegenhield.

'Ze komen zo wel, het is vol', maakte hij duidelijk leek mij.

De paar woordjes Spaans die ik kende, waren onvoldoende om door te vragen. Dus draaide ik maar weer om en liep terug. Ans vroeg wat de ober had gezegd.

Dat wist ik dus niet. En Wies bleef nog steeds weg.

Ans stond plotseling op. 'Hier klopt iets niet, ik ga kijken.'

Ook zij werd ook tegengehouden, maar pikte dat niet.

'Paul, kom eens helpen. We lopen hem gewoon omver, het is onze vriendin hier, zijn ze nou helemaal gek geworden!'

Met Paul en Ans ging ik toch kijken en we drukten nu door. We duwden de ober aan de kant, hem boos aankijkend. Die riep iets en de jongen kwam nu aanlopen.

Ans deed een deur open en zag Wies, die zich aan het opmaken was. Alles ging alweer zo traag. Een leeg gevoel in mijn hoofd. Ik stond als versteend.

NOOIT PLAATS GEVONDEN

'Toe nou jongens, ga kijken', zei Ans, terwijl ze naar het gele rokje van Wies wees. Dat wilde ik niet. Ik ging niet onder het rokje van Wies kijken, die zou zo iets nooit doen. Ik keek ontwijkend naar het toilet en om me heen. Wies maakte zich gewoon op en ging terug naar ons tafeltje. Wij liepen maar gewoon mee. Nou ja zeg, wat is dit nou, wat doe je nou Wies?', riep Ans nog. Maar Wies liep gewoon door, vreemd stil en met een donker, wat triest gezicht. We gingen weer zitten en de jongens hadden duidelijk lol. Die oudere jongen zat iets te vertellen wat wij niet begrepen en ze keken ze lachend naar Wies en naar mij.

Wies verzette haar stoel. Ans zag toen dat Wies een natte plek achterop haar rokje had en waarschuwde haar. 'Zeker iets nattigs op de stoel gelegen', zei Wies en wat later gingen we weg. Paul en Ans gingen achter Wies lopen om die natte plek uit het zicht te houden. Ze deden wat lacherig.

Paul en Ans stuurden ons naar een winkeltje en wezen Wies op een leuk T-shirtje. Ik zag dat er hele gladde vloertegels lagen, waarin je bijna onder het rokje van Wies kon kijken. Paul en Ans deden dat dan ook. Twee van de jongens van het groepje hadden ons gevolgd en kwamen dicht achter Wies staan. Ze lachten terwijl ze omlaag keken in de gladde tegels. Zeker even naar haar slipje kijken, dat deden wel meer gezonde jongens tenslotte. Ik wilde ook even kijken, maar werd net door Ans weggehouden die me iets vroeg en we liepen verder naar de auto.

De jongens reden achter ons aan naar de camping, maar wat gaf dat nou? Ik was wel trots dat ze Wies zo mooi vonden. Dat vond ik zelf immers ook. Ik vond het dus niet erg abnormaal en negeerde het maar gewoon. Ze zouden vanzelf wel weer weg gaan.

De dokter

De volgende dag wilden Paul en Ans niet meer mee naar Montbar. Dat vonden we vreemd, want we deden immers alles samen. Wies en ik besloten om dan maar gewoon even met z'n tweeën te gaan. Ondanks de waarschuwingen van Ans om niet naar die jongens te gaan. Wij vroegen ons af waarom, er was toch niets mis mee dat die jongens haar aardig vonden?

ANS HEEFT ONS NOOIT GEWAARSCHUWD

Inderdaad, de jongens waren ook weer in Montbar. Blijkbaar een vast vriendengroepje. Wies ging weer naar het toilet en weer duurde het lang. Ik bleef rustig op haar wachten, met een verdoofd gevoel in mijn hoofd. Ik voelde me ongemakkelijk en was blij toen we even later weggingen om naar die assistent-arts te gaan.

We werden weer gevolgd door die jongens, die daar blijkbaar erg veel plezier in hadden. Het werd nu wel lastig en ongemakkelijk, maar ze bleven gelukkig op een afstand.

De assistent had het druk, maar toen ik met Wies zijn kamer binnenkwam, keek hij verlekkerd naar haar. Haar slipje moest achter wat omlaag en ze kreeg een prik in haar mooie linkerbil. Hij keek er nog even verlekkerd naar, maakte een duim omhoog beweging naar mij en wij lachten samen naar Wies die dat natuurlijk helemaal niet leuk vond.

De volgende dag kreeg ze weer een prik, maar ik mocht dit keer niet mee naar binnen. Er was nu nog een assistent bij.

Het duurde heel lang nu, dus ging ik buiten een stukje wandelen. Ik zag twee kleine jongens, onder de luxaflex, door, de behandelruimte in gluren. Ze lachten. Blijkbaar zagen ze iets van Wies, leuk voor ze. Het waren kinderen, wat gaf het? Weer dat verdoofde gevoel. Ze bleven maar kijken en wenkten mij om ook te komen kijken. Omdat het wel lang duurde, wilde ik toch ook maar even kijken. Ik liep naar de jongetjes, maar het volgende moment lag ik plat in het grind. Me diep schamend probeerde ik weer overeind te komen. Hoe was het nu mogelijk dat ik viel? De twee jongentjes keken me stomverbaasd aan. Ik voelde me erg opgelaten en liep snel weg. Weer die vreemde traagheid op dat moment.

Een Spaanse dame, die het blijkbaar ook veel te lang duurde, keek nu ook even door het raam en riep boos de arts erbij. Hij rammelde aan de deur die op slot zat en was woedend op zijn assistent. Hij schold hem ter plaatse uit.

Wies liep rustig mee en toen ik vroeg waarom het zo lang had geduurd, keek ze me raar aan.

'Hoezo, lang geduurd? Ik ben naar binnen gegaan en kreeg een spuit, net als anders. Die andere assistent had nog wat vragen, maar dat heb ik niet begrepen.'

Stilzwijgend liepen we beiden door naar de auto en gingen terug naar de camping, naar Paul en Ans.

Ans vroeg of die jongens er weer geweest waren.

'Ja, die groep zat er wel weer.'

'En is er nog wat geks gebeurd nu?'

Iets geks gebeurd? Wat zou er voor geks gebeurd moeten zijn?

'Nee, niets bijzonders. We moesten wel erg lang wachten bij de assistent nu voor die prik. Hij vond Wies zeker erg mooi en heeft er even de tijd voor genomen.'

Verder werd er niet meer over gesproken. De sfeer tussen ons was wel veranderd, merkte ik.

Na nog een injectie was de steenpuist gelukkig weg en konden we ook weer normaal vrijen. Prachtig, dat witte kleine driehoekje op haar verder egaal gebruinde lichaam, met dat mooie plukje zacht haar erop. De kuiltjes in haar dijen waren het mooist als ze haar benen lief en gewillig een stukje voor me uit elkaar deed als ik haar lichaam zachtjes en heel lichtjes streelde en zoende. Enorm opwindend was dat voor ons beiden, blijkbaar, maar het kon ook plotseling omslaan in gepassioneerd vrijen. We hielden van die afwisseling.

De jongens van Montbar op de camping

We praatten honderduit met Paul en Ans. We konden het uitstekend vinden met elkaar. We hadden dezelfde interesses en konden hele discussies voeren over het leven en de toekomst. Elke avond dronken we veel wijn en gingen we laat naar bed.

Op een avond zag Ans op de camping weer die rotjongens van Montbar rondhangen. Die oudste vent sprak Wies zelfs even aan toen ze op een stoel bij het korenveld zat. Het korenveld lag direct aan de andere kant van het pad waar onze tenten aan stonden. Erg mooi om te zien en heerlijk rustig. Wel ver van de toiletten, maar dat vonden we erg.

Toen we bijna sliepen, moest Wies plotseling toch nog even naar het toilet. We waren beiden al geweest volgens mij, maar goed, ze had een kleine blaas en we hadden veel gedronken. Dus ik stelde voor om even mee te gaan, maar dat wilde ze niet.

Maar toen ze weg was en ik jongens hoorde lachen in de verte, vertrouwde ik het toch niet en ging snel achter haar aan naar de toiletten. Daar zocht ik me wild en riep haar, maar ik kon haar niet vinden.

'Ze is zeker langs een andere weg alweer bij de tent', dacht ik, hoewel ik haar dan toch had moeten tegenkomen. Maar ook daar was ze niet. Wel hoorde ik een heel eind verderop, tussen de bomen, jongens lachen en raar doen. Maar daar zou Wies nooit alleen heen gaan. Ik liep wel een stukje die kant op om te kijken, maar het was daar donker en het voelde een beetje dom om haar daar te gaan zoeken. Ik liep weer naar de toiletten, want ik moest haar gemist hebben. Toen ze daar ook niet was, liep ik naar de andere, oude toiletten. Maar geen Wies.

Bij de tent was ze er plotseling wel weer en zei ze dat ze gewoon naar het toilet was geweest. We moesten elkaar misgelopen zijn. Vreemd traag ging alles weer en met een leeg gevoel ging ik slapen.

De volgende dag had ze plotseling allemaal geld in kleine coupures in haar portemonnee. Ik dacht eigenlijk dat we nog naar de bank moesten, maar ik had me zeker vergist.

NOOIT GEZIEN

We hadden een prachtige tijd en ik had veel mooie foto's van Wies aan het strand in haar mooie, kleine bikini gemaakt. Feitelijk een lapje stof dat aan de zijkanten met touwtjes aan elkaar geknoopt zat. Veel mannen keken naar haar, had ik vol trots gezien. Ze was echt prachtig bruin geworden, op het mooie witte driehoekje van het broekje na. De beide dames lagen topless te zonnen, dus haar prachtige borstjes waren ook mooi gebruind.

Onze vakantie was natuurlijk veel te snel voorbij. We reden rustig in twee dagen naar huis en sliepen onderweg in een hotelletje. Thuisgekomen lieten we snel de foto's ontwikkelen en afdrukken voor de familie. Ze vonden dat Wies er een stuk minder moe uitzag dan toen we vertrokken.

AUGUSTUS 1972 - WIES WIL NIET MEER WERKEN EN NIETS DRINKEN

Wies moest die maandag weer werken en om nog even na te genieten van de vakantie, gingen we op zondag even naar Scheveningen. Op de terugweg zouden we haar weekendtas alvast op haar kamer in Utrecht brengen.

We hadden een leuke dag gehad, maar Wies was vreemd stil. Toen we bij haar kamer aankwamen, wilde ze pertinent niet mee naar boven.

'Breng jij die tas maar even, ik wil niet naar boven en wil direct weer weg naar huis.'

Ik was heel even verbaasd, het leek wel alsof ze bang was voor Jan van Beek. Maar ik wilde er geen punt van maken en ging naar boven.

Daar zaten toevallig Jan en zijn vriend, die onmiddellijk hartelijk vroegen hoe het was geweest en of Wies nog even kwam en al zou blijven.

'Nee, die zit beneden in de auto te wachten en we gaan eerst terug naar Leeuwarden, ze komt pas morgenavond hier'.

'Doe niet zo flauw, haal haar even op, we willen wel even horen hoe het is geweest'.

'Nee, we gaan weg, ze wil niet komen', probeerde ik nog tegen te sputteren, maar ze drongen zo aan dat het onbeleefd zou zijn om te weigeren.

'Nou goed, ik zal het haar vragen' zei ik.

Beneden wilde Wies eerst niet, maar toen ik een beetje boos reageerde, gaf ze toe.

'Ik wil niets drinken hoor, jij ook niet', zei ze nog wel.

Ik keek haar vreemd aan. Hoezo, niets drinken? Mijn gedachten gingen plotseling weer trager.

Ze ging dus toch mee en ging naast mij op de bank in de woonkamer zitten. Ik

kreeg iets te drinken, maar Wies wilde pertinent niets! Ze zetten toch iets voor haar neer. Ze vroegen of we foto's hadden. Ja, die hadden we en Wies had een paar in haar tas gedaan om op kantoor te laten zien. Jan vroeg of ik die even wilde halen en vroeg iets aan Wies, zodat zij bezig was en het dus logisch was dat ik ze even zou halen. Toen ik op de kamer de foto's uit haar tas pakte, hoorde ik een soort zucht en soort hik uit de woonkamer komen. Ik liep terug en Wies had haar glas nu wel leeggedronken. Ze zat vreemd stil en zwijgend met een donker gezicht op de bank. 'Ga jij nu maar naar huis. Wies kan beter hier blijven, dan hoeft ze niet helemaal met de trein morgenochtend, wij passen wel op haar hoor', zei Jan niet veel later.

Wies zei dat ze naar huis wilde, dus zei ik ook dat we nu weggingen en stond al op. Maar Jan drong aan en zijn vriend ook. Ze waren heel indringend en vreemd genoeg stuurden ze mij min of meer wat lacherig naar de deur. 'Blijf hier nou maar', hoorde ik Jan op dwingende toon tegen Wies zeggen. Wat abnormaal om zo te spreken tegen iemand die een kamer bij je huurt. Ik keek vragend naar Wies, maar ze keek niet naar mij en zat zwijgend en wat triest op de bank.

'Ga nou mee', riep ik naar Wies en ze stond op dacht ik te zien, maar Jan en zijn vriend stonden er nu tussen. Ik liet me intussen naar de deur duwen en voelde me verdoofd.

Toen de vriend van Jan mij naar buiten bracht, joviaal met een hand op mijn rug en wat lacherig duwend, probeerde ik naar binnen te kijken. Het leek net alsof ik een bons hoorde van iemand die viel achter hem, in de flat. Maar hij blokkeerde het zicht en had de deur al half dicht.

'Maak je niet ongerust. Wij passen wel op haar hoor. Doe niet zo flauw, ga nou maar.'

Hij duwde me lachend weg en sloot gewoon de deur. Ik voelde dat er iets niet klopte en keek naar de deur. Ik liep in een soort verdoving de trap af.

Het moest nog vroeg in de middag zijn geweest, omdat we hadden afgesproken om thuis te eten. Maar ik was zo moe dat ik onderweg op een parkeerplaats even mijn ogen dichtdeed. Ik kwam pas thuis toen het al donker was. Vreemd, dat gebeurde me nooit.

De moeder van Wies had al gebeld om te vragen waar Wies bleef en was verbaasd toen ik vertelde dat Wies toch maar in Utrecht was gebleven. Ze hadden toch duidelijk afgesproken dat ze thuis zou eten. Haar moeder vond het maar raar.

NOOIT PLAATS GEVONDEN

SEPTEMBER 1972 - VOOR HET EERST AAN HET WERK

Ik kon bij 3M in Leiderdorp aan het werk en zou daar beginnen in de verkoop, zoals mijn eigen wens was. Ik kon een hotelkamer krijgen, maar ik was liever bij Wies, dus maakte ik de afspraak dat ik, in plaats daarvan, met mijn leaseauto heen en weer mocht rijden naar Utrecht.

Wies sputterde wat vreemd tegen en had het over Jan, die dat liever niet had. Maar daar trok ik me niets van aan natuurlijk. Als ik thuis was geweest, werd ik altijd een stuk assertiever en had veel meer mentale kracht. Ik merkte dat aan mezelf en probeerde steviger op te treden tegen Jan en dus ook tegen Wies.

Op een avond vroeg Wies me of Jan en zijn vriend, die verstand van fotograferen had, wat foto's van onze vakantie mochten zien.

De vriend van Jan vond de foto's heel redelijk qua compositie en zo. Dat kon mij allemaal niets schelen, het ging me om Wies verder niet. Hij vroeg of hij de foto van Wies in bikini met zwemvliezen in haar hand mocht houden, die vond hij heel bijzonder. Welja, waarom niet? Het kon geen kwaad tenslotte.

NOOIT EEN VRIEND VAN JAN GEZIEN

Ik moest eerst een interne opleiding bij 3M volgen. Het Hoofd Opleidingen vroeg me in een gesprek naar wat ik had geleerd. Hij was onder de indruk van wat ik allemaal vertelde, maar was vooral enthousiast over mijn uitgesproken visie op wat goed en wat slecht was in de verkoop. Ik gaf opmerkingen over wat ik niet goed vond aan hun leerstof.

'Je moet niet proberen iemand iets aan te praten, maar je moet écht kijken wat de opdrachtgever nodig heeft en dan pas iets aanbieden dat daarop aansluit', zei ik. 'Terwijl in jullie instructieboeken alleen wordt geleerd om onder alle omstandigheden te verkopen.'

Hij begreep het dondersgoed en was het met me eens dat het niet goed in de instructieboeken stond.

Ik doorliep vervolgens een inwerkperiode van twee weken in Leiderdorp en kreeg daarna de opdracht om vanuit Leeuwarden de verkoop op te starten. Het Hoofd Verkoop kwam een dag naar Leeuwarden om samen een aantal bedrijven te bezoeken. Ik mocht zelf bepalen welke bedrijven.

Dus besloot ik om de grotere bedrijven te bezoeken. Cold canvassen noemde men dat. De CAF was een heel groot bedrijf, dus die plande ik in.

Toen we daar samen aankwamen, vroeg ik naar iemand die over de archieven en de administratie ging. Dit bleek tot mijn verbazing oom Harm te zijn, een oom van Wies die ik al een paar keer bij Wies' ouders gezien had. Toen hij aan kwam lopen, herkende hij me. Ik vroeg of we even met hem mochten praten over de voordelen van microfilm en automatische archieven. Zuiver informatief.

Hij keek me even stil aan en begon plotseling woedend tegen me uit te varen. Wat ik wel niet dacht en dat ik misbruik maakte van hun goedheid en zo. Hij had het ook over Wies en het onschuldige kind dat ze was. Ik keek hem sprakeloos en vol verbazing aan. Ook mijn manager was duidelijk stomverbaasd en ging nog achter oom Harm aan om te vragen wat er nu precies aan de hand was. Maar Harm liep gewoon weg. Toen we buiten waren, keken we elkaar niet begrijpend aan. 'Ken je die man? Er moet iets merkwaardigs aan de hand zijn, wat hier niets mee te maken heeft, anders kan dit niet. Zoiets heb ik nog nooit meegemaakt', zei mijn manager. 'Ja, het is een oom van mijn vriendin, dat is alles wat ik weet. Ik ken de man nauwelijks', zei ik. Ik kon hem verder niets vertellen en we liepen het er maar bij.

NOOIT GEBEURD

OOM HARM WEET HIER NIETS VAN.

Het werk lag me niet, ik vond er niets aan. Ik ging vaak even bij mijn vader en broer kijken, waar ik vroeger veel had gewerkt aan montageopdrachten. In de bewegwijzering ging het heel goed, ze hadden het erg druk. Ze zagen ook wel dat ik niet zo gelukkig was en pa had in overleg met broer Marinus besloten dat ik wel bij hun in de verkoop kon. Daar wist ik immers al veel van en zij hadden toch iemand nodig. Dus waarom niet, verkoop is wel verder. Als er een andere leuke baan op mijn pad kwam, kon ik die alsnog aannemen.

3M deed zowaar nog een poging om me te houden. Ik had toch een goede indruk achtergelaten blijkbaar. Zelfs het Hoofd Opleidingen kwam nog even praten. Ze hadden me te veel en te snel in het diepe gegooit, zo zei hij.

OKTOBER 1972 - BIJ MARINUS IN DIENST

Het beste was dat ik de verkoop vanuit Utrecht mocht gaan doen. Daar zat ik mooi centraal in het land en kon ik nieuwe klanten proberen binnen te halen. Maar eerst zou ik een paar weken in Leeuwarden werken om de kneepjes van het vak te leren. Dit werk beviel me veel beter ik kon prima met mijn broer en mijn vader opschieten. We dachten hetzelfde over de dingen die belangrijk waren. Marinus had toen al de aandelen van mijn vader gekregen, dat wil zeggen hij kon zich inverdienen via bonussen uit de winst, wat bijna op hetzelfde neerkomt. Ik vond het niet zo leuk toen ik het hoorde, maar de keuze voor één kapitein op het schip, begreep ik toch ook wel weer.

Achteraf gezien was ik wel erg volgzzaam geworden. De oorzaak daarvan kon ik pas dertig jaar later benoemen.

OKTOBER 1972 - HAAR KORTER

De dagen gingen snel voorbij. Wies was in Utrecht en ik in Leeuwarden, dus we zagen elkaar alleen in het weekend.

Op een dag kwam Wies terug van de kapper. Toen ik haar zag, was ik verbaasd. Wies had plotseling kort haar, terwijl ik het lang juist zo mooi vond. Als we vreeën, vond ik het mooi om haar haar om haar hoofdje uit te spreiden.

'Ik wilde het eens anders' zei ze. En waarom ook niet? Het was haar haar tenslotte en het was altijd veel werk om het te wassen en te verzorgen.

Maar toen haar moeder die avond vroeg waarom ze dat had gedaan, hoorde ik haar zeggen dat Jan dat mooi vond. — NIKS JAN!

Ik dacht dat ik dat verkeerd verstond en ben weer wat verdoofd. Het zal wel Hans zijn geweest wat ze zei. Maar ik hield juist van lang haar, dus dat klopte ook niet. Ze had mij ook helemaal niets gevraagd. Nou ja, een verspreking en ze moest het zelf weten. Maar ik wist dat er iets niet klopte.

Haar moeder vroeg ook waarom ze in de herfst haar gele minirokje meenam.

'Dat is iets voor de zomer', zei haar moeder nors.

'Dat vind Jan zo mooi', antwoordde ze weer.

— NIKS JAN

Toen ik Wies naar de trein bracht, vroeg ik haar of ze een verhouding had met Jan.

'Ben je gek geworden? Die vieze vent, nooit! Hoe kom je daar nou weer bij?' Ze was oprecht boos en verontwaardigd omdat ik haar niet vertrouwde.

'We gaan trouwen volgend jaar trouwen nota bene en je vertrouwt me niet eens?'

Dat klopte weer wel met haar eerdere uitspraken. Dit was weer de normale Wies die ik kende, gelukkig maar. Ze moest zich versproken hebben en ik moest het verkeerd begrepen hebben. Toch, toen ik alleen ging slapen, dacht ik veel aan Wiesje en vroeg me af wat er daar in die flat op datzelfde moment gebeurde. Zou ze toch met Jan in bed liggen? Ik was verschrikkelijk jaloers. Maar ik kon er moeilijk heen rijden om even te gaan kijken. Ik moest haar vertrouwen en als ze iemand anders zou willen, zou ze dat toch gewoon kunnen zeggen?

OKTOBER 1972 - WIES BLIJFT HET WEEKEND UTRECHT

Het volgende weekend zouden we naar Het Vat gaan, waar we hadden afgesproken met Roland en Tea. Maar toen ik op donderdagavond belde om te vragen hoe laat ze er zou zijn de volgende dag, zei ze tot mijn stomme verbazing dat ze bij Jan bleef dat weekend. **NOOIT zou ik dat doen!!**

'Waarom? We zouden toch iets leuks gaan doen dit weekend met Roland en Tea?' 'Ik ga met Jan ergens eten morgenavond. Hij wil iemand bezoeken en wil mij daar graag bij hebben', zei ze op een vlakke, droevige toon. **NOOIT GEZEED**

Heel merkwaardig, wist ik en dus sloeg ik dat goed op in mijn brein. Alles wat vreemd en merkwaardig is, onthoud je later beter.

Ik stond paf. We hielden echt van elkaar en als ze bij me was, merkte ik dat ook. Ze was erg aanhankelijk en lief. Maar deze houding was precies tegengesteld. Er klopte iets niet. Het voelde alsof ik haar kwijtraakte aan Jan. Ik was dan ook erg teleurgesteld in haar en ze dat merkte ze ook aan mij, maar ik kon niets doen als zij het niet wilde.

'Kom nou toch hier naar toe, dan maken we het weer gezellig. Naar wie gaan jullie dan toe om te eten en waar is dat dan?' vroeg ik ongerust door.

Het bleef even stil en ik meende Jan te horen fluisteren op de achtergrond. Dit klopte niet wist ik, maar ze kapte het gesprek nu af.

'Dat weet ik niet precies en ik hoef je niet alles precies te vertellen toch, ik zie je het weekend daarop wel weer. We bellen volgende week wel weer eens, ik heb het nu te druk en ben in het weekend bezig'.

Zwaar teleurgesteld hing ik op en was er kapot van. Ik dreigde Wies kwijt te raken. Het mooiste dat ik heb en ik kan er niets tegen doen. Het was alsof mijn wereld in één klap in elkaar stortte. Als zij niet met mij wilde zijn, maar met Jan, dan had ik dat maar te accepteren, het is haar vrije wil.

Althans, dat dacht ik toen nog in mijn onschuld. Pas achtentwintig jaar later zal de vreselijke waarheid mijn brein binnendringen.

Later belde haar moeder om te vragen waar Wiesje was.

'Die is in Utrecht' zei ik. 'Heeft ze dat jullie niet verteld?'

'Nee, wat vreemd. Zoiets doet ze anders nooit, ik zal haar direct bellen' zei ma Jansma.

Maar ik hoorde niets meer en later bleek dat ze haar bij Jan ook niet aan de telefoon had gekregen. Ze vertrouwden het niet, maar het volgende weekend was Wies er weer gewoon en deed alsof er niets aan de hand was. Ze was gewoon uit eten geweest met Jan, was de stad even in geweest en had veel geslapen. Het werd haar allemaal te veel en te druk anders. Veel slapen vond haar moeder ook goed voor haar en ze was gerustgesteld.

→ ben nooit met hem uit eten geweest.

Inmiddels vond mijn broer dat ik wel vanuit Utrecht kon gaan werken, dan kon ik ook meer bij Wies zijn. Blijkbaar hadden pa en ma er met hem over gesproken, omdat ze mijn verdriet om Wiesje gevoeld hadden.

OKTOBER 1972 - PIJN EN WIL NIET NAAR UTRECHT

Toen ik haar het volgende weekend van de trein haalde, zag ze er weer erg moe en neerslachtig uit. Maar ze was duidelijk blij om me te zien, wat me weer geruststelde.

'Wat heb je toch?' vroeg ik.

'Niets hoor, ik heb het alleen wat druk gehad.'

Dat was ook wel aan haar te zien, van de prachtige, onschuldige Wies was niet veel meer over.

We reden naar de Potgieterstraat en dronken nog wat samen. Haar ouders en zusters waren altijd blij om haar weer te zien en je zag Wiesje dan zienderogen opknappen van de warme aanwezigheid van haar familie. Dat gaf mij weer een goed gevoel.

Later gingen we naar mijn ouders, waar we meeaten en nog even gezellig bleven praten. Mijn ouders waren ook helemaal weg van Wies en hingen aan haar lippen, net als iedereen trouwens. Ze wist je te boeien, met haar onschuldige en charmante, natuurlijke uitstraling en haar prachtige, duidelijke en rustige stem. Maar zij zagen ook wel dat het met Wiesje wat minder goed ging en vonden dat ze meer rust nodig had.

Ze ging vroeg naar haar ouders om te slapen en de volgende dag haalde ik haar pas 's middags op om bij ons thuis samen te zijn. Mijn ouders waren weg en we hadden het rijk alleen. Ik stond in vuur en vlam na zo'n lange tijd zonder haar en nam haar zachtjes dwingend aan de hand mee naar boven. Ik begon met haar te vrijen op mijn oude eenpersoonsbed. Maar ze had geen zin en stribbelde wat tegen.

'Wat is er?' vroeg ik. 'Menstrueer je? Het is toch nog niet zover?'

'Nee hoor, maar ik heb even geen zin.'

'Maar we zijn in geen twee weken meer met elkaar geweest' probeerde ik nog teleurgesteld.

Ze bleef mijn handen afweren toen die zich over haar buik naar beneden bewogen. Ze wilde blijkbaar niet dat ik haar daar aanraakte, waar ze anders nooit zo'n punt van maakte. Als een echte vrouw maakte ze normaal gesproken juist gebruik van haar vrouwelijkheid en kon ze zelfs wat voorzichtig uitdagend zijn.

Wat later probeerde ik het nog eens, maar weer hield ze me tegen. 'Wat is er nou toch met je aan de hand?' vroeg ik ongerust, want er klopte iets niet, dat wist ik zeker. Zo was Wies normaal niet. Zou er in Utrecht iets gebeurd zijn?

'Niets, ik ben daar wat beurs', zei ze op een neerslachtige toon en met een angstig, klein stemmetje. Ik schrok hiervan. Nu wist ik echt zeker dat er iets niet in orde was.

'Hoe kan dat nou, als je niet hebt gevreeën en ook niet hebt gemenstrueerd? Slaap je soms met Jan?' vroeg ik nu heel direct en op ongeruste toon.

'Nee hoor, ik ben niet gek! Met die vieze vent zeker.' Ze huiverde toen ze dat zei, maar was heel stellig. Ik was weer gerustgesteld, ze was helemaal het type niet voor zoiets en we waren hartstikke gek op elkaar. Het was net alsof er twee dingen tegelijk gebeurden en door elkaar liepen. Het was alsof ze veel seks had gehad en toch ontkende mijn Wies het heel stellig en was oprecht verontwaardigd bij de gedachte alleen al.

Weer wat later, als ik haar heel voorzichtig blijf strelen en zachtjes kussen, wilde ze plotseling toch wel dat ik haar even nam. Maar toen ik wilde kijken hoe beurs ze was, mocht dat beslist niet en trok ze me hard terug aan mijn haar. Ik moest wel voorzichtig doen en vooral niet te hard. Ik vond er niets aan, het was niet zoals anders tussen ons. De passie was er niet meer, maar de druk was gelukkig weer even weg.

'Ik wil morgen niet meer naar Utrecht' zei ze na afloop diep bedroefd. 'Ik wil daar nooit meer heen, ik wil niet meer werken.' Weer dat kleine droevige stemmetje.

'Waarom niet, wat is er nou aan de hand dan? Je moet toch wel iets doen om geld te verdienen? Wat zou je dan willen doen? Je kunt toch ook niet plotseling wegblijven?'

Ze bleef stil, draaide zich moedeloos en zichtbaar ongelukkig van me weg en ging met haar haar rug naar me toe liggen.

'Wies, vertel me nou wat er aan de hand is, dan kan ik je helpen!' riep ik nu wanhopig. Ik wist ook niet wat ik hier mee aan moest. Als ze niet wilde werken, vond ik dat prima, dan werkte ik wel alleen. Maar ze bleef zwijgen en gaf geen echte reden op.

Ik begreep er niets van. Als er iets was, zou ze het gewoon kunnen zeggen, maar ze gaf geen antwoord op mijn vragen. Ik voelde weer die vreemde traagheid en verdoofdheid. Ook ik werd er verdrietig van, maar ik kon haar niet zo snel helpen. Plotseling niet meer gaan werken, was geen reële optie. Maar ik wilde haar graag helpen. Ze zou haar baan dan moeten opzeggen.

Die maandag ging Wies toch weer gewoon naar Utrecht. Ook haar ouders hadden dat nodig gevonden. Ze moest sterk en flink zijn en even doorzetten.

Achteraf begrijp ik niet waarom ik toen niet beter naar haar heb geluisterd, maar mijn brein liet dat niet toe.

NOVEMBER 1972 - DE STATE

Wies was bij mij, aan de Bildtsestraat, toen de telefoon ging. Het was Jan, die even dringend met Wies moest spreken. Dat stond me niet aan, maar om het te weigeren was ook wat overdreven, dus gaf ik haar de telefoon.

Ze luisterde even naar Jan.

'O, dat was ik vergeten', zei ze en luisterde weer. Ze vroeg naar een naam. Ze noemde een State en noemde Groningen. Ze hing op.

'Ik moet even naar een State in Groningen. Ik was dat helemaal vergeten, maar ik had Jan beloofd om daar even langs te gaan.' **NIKS BELOOFD**

'Wat moet je daar dan doen?' vroeg ik verbaasd.

Ze gaf een onduidelijk antwoord en zei dat ze een taxi mocht nemen en dat die voor haar betaald werd.

'Een taxi?' antwoordde ik verbaasd. 'Dat is hartstikke duur, dan breng ik je wel even en wacht wel op je.'

Dat wilde ze liever niet, maar toen ik aandrong, vond ze het goed.

We reden erheen en na wat zoeken vonden we het. Ze wilde dat ik buiten wachtte, maar daar piekerde ik niet over en ging gewoon mee.

'Ik laat me niet bij mijn vriendin weghouden', bedenk ik me flink.

Het bleek een vrijgezellenfeest te zijn. Een man die zijn laatste avond als vrijgezel vierde. Ik stond met wat mensen te praten en Wies werd weggeroepen om even met iemand te praten. Toen ik mee wilde lopen, hield iemand me tegen en begon een gesprek met mij. Al snel was ik in druk gesprek over ons bedrijf en over hoe ik Wies had leren kennen en zo. Ik was even een stuk van zijn verhaal kwijt, merkte ik. Zeker niet goed opgelet. Er was ook veel lawaai, dus dat kon wel normaal zijn. De tijd vloog voorbij en ik ging op zoek naar Wies, want ik zag haar niet meer. Ze was er niet en dus vroeg ik aan de vent die ons binnenliet en blijkbaar van de afspraak wist, of hij wist waar ze was.

'O, ze is even met iemand meegelopen en komt zo weer terug.'

Hij maakte ook even een praatje met mij en toen kwam Wies weer terug.

Ik liep naar haar toe en vroeg of ze meeding naar huis en dat vond ze goed. Maar toen we in de grote hal stonden, kwam er nog iemand naar haar toe en vroeg iets wat ik niet kon verstaan.

'Wacht, ik moet nog even naar het toilet', zei Wies.

Ik vond dat niet vreemd, we hadden een lange terugreis voor de boeg.

PERTINENT NOOIT GEBEURD

Ik wachtte en de jongeman die ons naar de deur begeleidde stelde me een vreemde vraag.
'Weet je wat ze daar aan het doen is eigenlijk?'
Ik keek hem stomverbaasd aan. Ze was immers naar het toilet, dus ze zal wel plassen natuurlijk. Wat een stomme vraag.
'Ja, natuurlijk weet ik dat.'
'Vind je dat goed bij je eigen vriendin?' vroeg hij nu. Plotseling ging alles weer trager en ik hoorde niet meer wat hij zei. Ze zal daar toch niet....
Daar kwam Wies gelukkig alweer uit het toilet en we gingen samen weer naar huis.

NOVEMBER 1972 - WIES IS ONZE WIES NIET MEER

Ik ging zo vaak als mogelijk naar Utrecht. In het weekend gingen we terug naar Leeuwarden.

'Wies is onze Wies niet meer', zei ma Jansma wat boos en ongerust tegen me. 'Je moet daar eens even twee weken weg blijven en haar met rust laten.'

'Denken jullie dat ik haar moe maak dan?' vroeg ik.

'Nou, je bent daar wel veel en jullie gaan vaak uit. Dat kan ze niet hebben, ze moet meer slaap inhalen.'

'Denkt u dan dat ik dat doe? Dat lijkt mij niet hoor. Maar nou ja, prima dan, dat heb ik wel voor haar over'.

Ik liet haar twee weken met rust, maar belde wel vaak. Ook mijn ouders vonden Wies niet meer de vriendelijke, open Wies van vroeger.

'Wat is er toch met haar', vroegen ze ongerust aan mij. 'Ze is veel stiller en geslotener geworden.'

Maar ik wist het ook niet en haalde mijn schouders op. Het was wel aan haar te zien, maar als je het haar vroeg, was er niets en ik kon er verder niets aan doen.

hebben nooit iets opgemerkt

NOVEMBER 1972 - DE PRUIK ACHTER DE STOEL

Een week of wat later belde ik naar Wies, op haar werk om te zeggen dat ik naar een klant moest in de buurt van Utrecht en die avond bij haar wilde blijven slapen.

Ik kreeg Tiny aan de lijn toen ik het rechtstreekse nummer van Wies draaide.

'Nee, Wies is er niet, die is ziek.'

'Wat?' zei ik. 'Daar weten wij hier niets van en ze is niet bij haar ouders in Leeuwarden.'

'Nee, Jan heeft gebeld dat ze niet kon komen, griep of zo'. *Ze heeft nooit met de bank bellen om*

Ik vertrouwde het niet en besloot wat eerder naar Wies te gaan. Dan kon ik *mij zieke* kijken of ik nog iets voor haar kon halen of zo.

Als ik later die middag wat eerder in Utrecht aankom en de flat van Jan in wil, zit de deur op een extra slot, mijn sleutel is niet voldoende. Ik belde aan en Jan *was er* deed zelf open.

'Je bent vroeg', zei hij al voordat hij me zag.

Hoezo vroeg, hij wist niet eens dat ik kwam. Jan was heel verbaasd toen hij me zag.

'Ik had iemand anders verwacht', zei hij zich verontschuldigend.

Ik wilde naar de kamer van Wies lopen, maar hij was me te snel af en liep voor me uit me, de weg blokkerend. Hij opende haar deur, terwijl hij mij nog afschermde, zodat ik niet naar binnen kon kijken. Hij bleef me de weg en het zicht versperren toen ik om hem heen wilde lopen. Hij hield me zelfs met zijn arm tegen. Hij keek intussen naar binnen en wenkte wat met zijn hoofd.

'Wies, hier is Hans', zei hij.

Ik was nu woedend en duwde hem bruusk aan de kant. Ik zag Wies nog net iets achter haar stoel op de grond gooien. Ze schudde haar haar los en had haar pyjama en een ochtendjas aan. Ze zat op de stoel met haar rug naar het raam en haar gezicht naar de deur. Voor het bed lag een schapenvacht. Er lagen handdoeken. Ik voelde me weer verdoofd. Jan vroeg of ik nog lang bleef.

'Nee, ik moet naar een klant', zei ik. Wat ging hem dat eigenlijk aan?

Jan sloot de deur eindelijk. Wat een brutale vent. Maar ja, ze kenden elkaar al bijna een jaar nu. Dat ze vriendelijk met elkaar omgingen, is dan wel logisch.

Ik vroeg Wies hoe het met haar was.

'Wat ziek', antwoordde ze.

'Waarom heb je die handdoeken daar liggen?'

'O, zomaar. Die moet ik nog opruimen en ik zou nog douchen later.'

Alles ging weer traag en als verdoofd zat ik daar naar Wies te kijken. Het klopte niet, maar ik was als verlamd en we zaten daar stilletjes naar elkaar te kijken.

Wat later ging ik weer weg, ik moest naar die klant toe. Onderweg vertrouwde ik het niet, maar Wies zou nooit vreemdgaan. Ze was preuts nota bene. Hoe kan dat nou? Het leek alsof ze iemand ging ontvangen, een man of zo. Moest ik weer teruggaan? Maar de klant dan? En wat zou Wies zeggen als ik daar plotseling binnenkwam en haar duidelijk niet vertrouwde? Bovendien had Jan tegenwoordig de deur op slot, dus ik kon niet even snel gaan kijken.

Als ik 's avonds terugkom, is er niets aan de hand. Wies wist van niets, ze was

(NOOIT 73 GEBEURD !)

gewoon een beetje ziek. Ik besprak met haar het plan om bij haar in Utrecht te blijven, omdat ik dan mooi vanuit Utrecht kon werken. We konden elkaar dan ook veel vaker zien, zo zei ik blij.

Maar tot mijn verbazing was ze niet blij, eerder afwerend.

'Dat zal Jan niet goed vinden', zei ze.

'Het lijkt wel alsof ze onder de plak zit bij die rotvent', dacht ik stilletjes. Maar het is wel zijn flat natuurlijk. Dus ik drong stevig aan. Ik begon zelfs over een andere kamer voor haar, want het stond me niet aan dat ze hier zat. Maar dat wilde ze niet. Dit was zo mooi dicht bij haar werk immers. En toen gaf ze toch toe, ik mocht daar wel blijven.

Ik trok niet veel later helemaal bij haar in en probeerde opdrachten te krijgen voor Marinus in Utrecht en omgeving.

→ ik had niets met Jan, helemaal niets!

NOVEMBER 1972 - DE HUISZOEKING

Op een middag zat ik op de kamer van Wies in Utrecht te werken, toen ik paniekerige stemmen hoorde. Ze waren vaag, want de deur zat dicht en de stemmen kwamen vanuit de hal.

'Ik krijg net telefoon van beneden dat de politie huiszoeking aan het doen is. Ze zijn gelukkig beneden begonnen', merkte ik te verstaan.

Een andere stem, blijkbaar de vriend van Jan, antwoordde.

'Dat geeft toch niet als ze het vinden? Dan gebruik je dat toch gewoon zelf, jij kunt dat toch nodig hebben?'

'Nee, dat valt onmiddellijk op. Dit zijn zulke hoge doseringen, dat valt echt direct op. Dan zijn we de pinet.'

'Doe het dan in een plastic tas en gooi het achter uit het raam op de parkeerplaats, dan halen we het later gewoon weer op.'

'Ligt er ergens nog meer?'

Plotseling ging de deur open. Jan schrok toen hij mij daar zag zitten. Hij keek even naar de wastafel. Heel vreemd. Jan ging weer weg, hij maakte excuses.

Alles ging weer traag. Ik dacht nog dat hij misschien wat onschuldige drugs, zoals wiet, in huis had. Ik ging maar weer door met mijn werk.

Even later werd er aangebeld. Ik hoorde stemmen en voetstappen in de gang. Plotseling ging de deur weer open en stond er een politieagent in de deuropening. Maar als hij mij ziet, gaat hij even snel weer weg, zonder ook maar in de kamer te kijken verder. Nogal dom bij een huiszoeking, leek me.

Later kwam Jan de kamer in en maakte zijn excuses. Hij zei dat ze zochten naar

wat hasj en zo, maar ze hadden gelukkig niets gevonden. Hij had wel eens wat in huis van dat spul, zo zei hij.

Wat hij deed in zijn eigen huis maakte mij niet uit, hoewel ik het wel vervelend vond als Wies er ook was. Maar ik had er geen invloed op. Ik moest door met mijn werk, ik had geen tijd voor die flauwekul.

NOVEMBER 1972 - AUTO VERKEERD GEPARKEERD

Als ik op een ochtend wakker word, geeft Wies me een glas melk dat ze uit de keuken heeft gehaald blijkbaar. Vreemd, want ze was vies van alles wat uit de keuken van Jan kwam. Ze wilde dat ik het opdrank en ik deed dat maar, omdat ze stevig aandrong.

Toen kwam Jan haar kamer in. al weer ????

'Je had gisteravond je auto verkeerd geparkeerd buiten. Weet je nog hoe dat kon, want dat doe je anders nooit.'

Ik keek hem verbaasd aan, want ik herinnerde me daar niets van.

'Nee, daar weet ik niks van, gewoon op het stukje land hiervoor neem ik aan?'

'Nou, het geeft ook niet, maar je had de sleutel ook nog in de auto gelaten en de politie heeft 'm anders geparkeerd en de sleutel meegenomen. Dus die moet je moet even bij de politie ophalen.'

Ik vond dat heel merkwaardig. Dat deed ik nooit. Het was net alsof ik een stukje leven miste of zo. Maar ja, als hij het zegt, moest het wel waar zijn en dus vroeg ik hem waar het politiebureau was en liep daarheen.

Ik voelde me vreemd. Ik had een duf gevoel en geen energie.

Bij het politiebureau aangekomen, meldde ik me en vertelde over de auto. Ik moest wachten op iemand die daar meer van wist.

De agent stelde me vreemde vragen.

'Weet je nog wat er gisteravond gebeurd is?'

'Nee, dat weet ik niet. Maar Jan, de huisbaas van mijn vriendin, zegt dat ik mijn auto verkeerd had neergezet en dat jullie hem beter hadden neergezet en de sleutel hadden meegenomen.'

'Dus meer kun je je niet herinneren?' vroeg hij, mij scherp aankijkend.

'Nee, ik weet van niets verder.'

'Dat is vreemd, je zou je dat toch moeten herinneren. Gebruik je wel eens drugs?'

'Nee, zeker niet, ik heb geen enkele behoefte aan dat soort zaken. Ik kom uit Leeuwarden en daar is dat niet de gewoonte, zoals misschien hier wel het geval is.'

'Gebruikt je vriendin dan misschien drugs en kan die het je heimelijk gegeven hebben?'
'Nee, zeker niet. Die is helemaal niet voor dat soort zaken, we komen allebei uit Leeuwarden en beiden gebruiken we dat niet. We hebben dat helemaal niet nodig.'

De agent stond op, kwam naar me toe en keek diep in mijn ogen. Hij deed met zijn vinger zelfs mijn ooglid omhoog.
'Nee, jullie zien er niet uit als mensen die aan de drugs zouden zijn. Nou goed, hier heb je de sleutel terug en goed uitkijken in het vervolg. Als je iets vreemds merkt, dan moet je het hier maar komen melden.'

Stomverbaasd liep ik weer naar de flat. Ik was vreemd moe, weet ik nog. Jan vroeg wat de politie wilde en ik vertelde het hem. Hij maakte koffie voor me klaar om een beetje bij te komen.

NOVEMBER 1972 - ER MIST EEN DAG

Dan gebeurt er iets vreemds. Als ik weer eens met Marinus bel om de gang van zaken te bespreken, geeft hij me een adres door van een potentiële opdrachtgever. Hij vroeg of ik er langs wilde gaan om hun wensen te inventariseren. Ik zou dan het komende weekend, als Wies en ik toch naar Leeuwarden zouden komen, verslag doen van het gesprek.

Ik maakte een afspraak met de bewuste opdrachtgever voor de volgende dag. Maar als ik de volgende dag bij de opdrachtgever aankom, blijkt mijn contactpersoon niet aanwezig te zijn. Hij had me de vorige dag verwacht. Ik nam contact op met Marinus en die was verbaasd. De afspraak was inderdaad gisteren en niet vandaag. Ik had hem eergisteren gebeld en ook de afspraak gemaakt.

Ik begreep er niets van, het was net alsof ik een dag miste. Dat kon toch niet? Ik kon niet bedenken hoe het mogelijk was, er was niets gebeurd.

Hoofdschuddend vergat ik het maar en maakte een nieuwe afspraak met de opdrachtgever.

NOVEMBER 1972 - TANDENPOETSEN

Toen Wies en ik op een dag in Utrecht waren, kwam Jan onze kamer binnen. 'Kun je even meelopen? Ik moet je iets vragen', zei hij tegen Wies.

Wies ging mee en ik hoorde haar zeggen dat ze iets niet wilde doen. Ze kwam terug. Maar toen ze even later weer weg was, hoorde ik Jan vaag in de keuken dwingend tegen haar zeggen dat ze het toch moest doen. Ik begreep het niet. Wat dan? Iets schoonmaken of zo, omdat ze het fornuis ook wel eens gebruikte?

'Wat doen?' vroeg ik haar toen ze weer in de kamer was, terwijl ik wat stukken doornam.

'Ik moet iets voor Jan doen en ik doe de deur even op slot. Anders kan ik het niet', antwoordde ze tot mijn verbazing. **WAT EEN VAAG VERHAAL**

Voordat ik begreep wat er gebeurde, was ze al buiten en draaide de deur op slot. Ik zat opgesloten in haar kamer. Stomverbaasd bleef ik roerloos zitten. Dit had ze nog nooit gedaan. Ik kon dus niet eens even kijken wat er gebeurde. Ik liep boos naar de deur, maar ik kon er echt niet uit.

Na een tijdje kwam ze weer terug en ging onmiddellijk haar tanden poetsen.

'Waarom doe je dat, wat heb je gedaan?', vroeg ik bezorgd.

Ze poetste anders nooit haar tanden 's middags en wat kon ze gedaan hebben dat ze haar tanden moest poetsen? Ze had toch hopelijk geen seks met iemand gehad? Die deur op slot en dan tandenpoetsen... Maar de Wies die ik ken zou nooit even snel iemand pijpen terwijl ik op haar kamer werd opgesloten. Dus dat was gewoon onmogelijk! Dan zou Wies twee verschillende persoonlijkheden moeten hebben.

'Niets bijzonders, mijn tanden zijn vies', zei ze en ze deed alsof er niets aan de hand was.

Ik vergat het voorval weer snel. Te snel, maar dat had ik niet door op dat moment.

tanden poetsen
↓
nooit iemand gepijpt in Utrecht!

NOVEMBER 1972 - RAIFFAISENSTAND IN DE FRIESLANDHAL

Via haar vader was Wies gevraagd om mee te helpen tijdens een beurs, in de stand van de Raiffaaisbank Leeuwarden. Zo kon ze mooi iets bijverdienen.

Ze ging erheen en 's middags ging ik ook even kijken. Ze stond er weer mooi te zijn en ik bleef even trots staan kijken. Ze ging naar het toilet en kwam even later weer terug. Ik stond nu aan de andere kant van de stand, op een afstandje, want het moest niet teveel opvallen dat ik naar haar keek, vond ik. Ik kon haar moeilijk de hele tijd aan staan staren.

Een stukje voor me hoorde ik twee jongens lachen en tegen elkaar praten, maar ik verstond het niet helemaal. Alles ging weer traag. Toen draaide één van de jongens zich om en zei iets tegen mij over Wies en over geld, maar ik verstond het niet. Wéér die traagheid Ik liep maar weg.

Het is alsof ik mijn hele leven op het toilet zit.

Iets later keek ik nog eens en praatte ik even met één van de andere meisjes van de Raiffaisenstand.

'Jij bent de vriend van Wies?' vroeg ze.

'Ja, dat klopt', zei ik, me afvragend waar ze heen wilde.

'Je vriendin gaat nogal vaak naar het toilet' Ze keek me wat merkwaardig aan.

Ze wachtte blijkbaar op een reactie van mij.

Ik keek naar Wies. Ze zag er moe uit, maar wat moest ik daar verder mee? Dat ze vaak naar het toilet ging, was misschien wel merkwaardig.

Klazien kwam ook even kijken en toen ik terugkwam en nog eens langs de stand liep, kwam Klazien naar me toe.

'Waarom vind je dat goed met die jongens?' vroeg ze me.

Ik begreep haar vraag niet. Wat zou ik goed moeten vinden?

Ze zei nu iets wat ik niet zo snel verstond of begreep, maar ze was alweer weg.

Even later kwam pa Jansma ook en hij vroeg of ik even meeging naar huis.

'Maar dan kom ik er niet meer in, want ik heb maar één kaartje', zei ik.

Pa Jansma regelde meteen een vaste toegangskaart bij de directeur van de Rabobank en we gingen weg.

We waren echter nog niet thuis of de telefoon ging. Het was Klazien en hij ging direct weer weg. Hij vroeg aan mij of ik even wilde blijven wachten.

Wies' jongste zus Betty was er nu ook en we praatten even wat. Ze wilde me duidelijk daar houden. Toen ik dat voelde, wilde ik weer naar de hal. Ik vond het leuk om daar even bij al die stands te kijken en ik kon mooi Wies een beetje in de gaten houden.

Dus ging ik, tegen de zin van Betty, terug naar de Frieslandhal. Ik ben er nog maar even geweest, omdat Wies plotseling eerder stopte. Klazien was nog ergens boos over. Ze zei dat ik maar naar huis moest gaan en Wies niet lastig moest vallen, die was moe en had rust nodig.

Ik vond het maar een merkwaardige uitspraak. Ik hield van Wies, ik was gek op haar en ik kon me niet herinneren dat ik iets verkeerd had gedaan. Toch was haar zus Klazien boos op mij. Ik begreep er niets van. Maar goed, ik was wel erg veel bij Wiesje, dus ik kon inderdaad wel eens naar huis gaan, zodat ze even tot zichzelf kon komen.

'Weer typisch één van die vreemde vrouwendingen, waar je als man toch nooit iets van begrijpt blijkbaar', dacht ik terwijl ik naar huis liep.

nooit voorgevallen

NOVEMBER 1972 - MARINUS VERTROUWT HET NIET

Marinus wilde een telefoonlijn laten aanleggen op Wies' kamer in Utrecht, zodat hij mij beter kon bereiken. Hij had al een paar keer geprobeerd om mij daar te bellen, maar Jan hield dat af en wilde dat niet.

Toen Wies aan Jan vroeg of dat mocht, wilde hij dat niet.

'Geen leidingen en zo, dat beschadigt de muren', zei hij.

Heel vreemd, waarom zouden we dat niet mogen? Maar hij vond dat het zijn flat was en dat ik hier eigenlijk helemaal niet mocht zijn. Daar had hij misschien wel gelijk in. En hun eigen telefoon werd al gedeeld met zijn tantes die onderin de flat woonden, dus dat werd teveel.

Marinus vond het heel vreemd en zou Jan zelf wel even bellen en hem een vergoeding aanbieden die hij niet kon weigeren. Jan zou dan een eigen abonnement krijgen dat Marinus zou vergoeden.

Maar als Marinus belt, blijft Jan bij zijn standpunt. Zelfs een bonus van 500 gulden naast het kosteloos laten aanleggen van de telefoonlijn kon hem niet vermurwen.

'Merkwaardig', zei Marinus later tegen mij. 'Klopt dat daar wel?'

Het was inderdaad vreemd, maar Wies was eerlijk en oprecht en volgens haar was er niets aan de hand. Dus wat zou er fout kunnen gaan?

Marinus besloot om naar Utrecht te komen om eens een keer te kijken.

'Wat een sloten daar op de deur aan de binnenkant, daar klopt iets niet', zei hij tegen me. Maar ik kon daar niets mee. Wies was gewoon vrij en ze werd niet vastgehouden of zo, dus het moest wel verbeelding zijn.

heeft Marinus nooit gezegd!

NOVEMBER 1972 - HUIS KOPEN

Mijn ouders vonden het maar niets dat Wies alleen bij die gescheiden man in Utrecht woonde en drongen erop aan dat ik snel een huis kocht. Dat kon ik nu wel betalen. Ze vonden mijn lieve Wiesje anders dan vroeger. Net alsof er iets aan de hand was met haar.

Wies en ik keken een paar weekenden rond en zagen toen een prachtig huis in 't Harde. Mooi dicht bij het midden van het land en niet te ver van Leeuwarden, waar ik ook vaak heen zou moeten. Het was een mooie en ruime twee-onder-een-kap met garage. Voor een jong stel wel een groot huis, met hoge lasten, maar dat kon mij niets schelen. Naarmate mijn salaris zou stijgen, zouden de lasten ook vanzelf lager worden. En de hypotheek was aftrekbaar, dus dat scheelde nogal wat.

We rekenden en rekenden en het was mogelijk volgens ons. Wies had nog een zogenaamde Zilvervloot spaarrekening, waarvan we de inrichting konden betalen. Ik had het geld dat ik met het monteren van bewegwijzering verdiend had, apart gezet. Zo'n twintigduizend gulden. Dus samen kwamen we er wel uit, dachten we.
De ouders van Wies wilden liever dat we eerst gingen huren, maar daar had ik helemaal geen oren naar.

NOVEMBER 1972 - VEEL ZIEK EN AFWEZIG EN JAN BELT WAAR ZE BLIJFT

Wies was vaak ziek nu. Ze had pijn en gele plekken achterin haar keel en kreeg daar een kuur voor. Haar moeder wilde dat ze een paar dagen niet ging werken en meldde haar ziek.

Op maandagmiddag, als ik aan de Bildtsestraat ben, gaat de telefoon. /
'Me Jan van Beek → belt niet!!! nooit gedaan!
'O, hallo.' Ik was verbaasd. Hij belde me nooit, we hadden totaal geen contact met elkaar, behalve als ik hem zag in zijn flat. Maar we hadden nooit een leuk gesprek of zo.

'Hans... Weet je ook waar Wies is, ze is niet komen opdagen.'

Dat vond ik vreemd. Wat moest die vent met mijn Wies?

'Dat klopt, ze is ziek en is thuis in de Potgieterstraat bij haar ouders', antwoordde ik toch maar voorzichtig.

'Maar ik heb allemaal afspraken voor haar', zei hij tot mijn stomme verbazing. Hij zat er duidelijk mee in zijn maag.

'Wat voor afspraken?' vroeg ik. Waarom zou hij afspraken hebben voor haar? Ze werkte toch op de bank? De verdoofdheid sluipt mijn hoofd weer in, maar ik kon er niets tegen doen. Ik voelde een waarschuwing in mijn hoofd, er klopte hier iets niet.

Het bleef even stil aan de andere kant van de lijn

'Nou... We hadden iets afgesproken. Maar nu is ze er niet en moet ik dat maar gaan afzeggen', zei hij aarzelend.

'Dat zou ik maar doen, want ze blijft nog wel een paar dagen thuis', antwoordde ik. 'Wat waren dat voor afspraken dan?' vroeg ik weer, omdat ik het duidelijk niet vertrouwde. Maar hij gaf geen antwoord.

'Heb je het telefoonnummer van haar ouders?'

'Ja.' Ik gaf met tegenzin het telefoonnummer, maar dacht dat het geen kwaad kon. Misschien ging het om een etentje waar Wies bij zou helpen. Ik kon haar

was nooit zo veel ziek!

moeilijk het contact met haar huisbaas ontzeggen.

Later hoorde ik van ma Jansma dat Jan inderdaad had gebeld en dat ze zich afvroeg wat die engerd van haar dochter moest.

'Wat gaat hem dat aan, als mijn dochter ziek is? Er klopt daar iets niet, merk jij dan niets als je daar bent', vroeg ze, mij argwanend aankijkend.

'Nee, wat zou er dan moeten gebeuren?' zei ik onnozel. 'Dan zou ze het toch gewoon kunnen zeggen? Ze is toch niet gek of zo?'

Ja, dat was waar, vond haar moeder. We begrepen er samen niets van.

Mijn ouders waren inmiddels verhuisd naar Diever, naar het Midzomerpark. Een bungalow met een grote tuin en prachtige natuurstenen tegels.

NOVEMBER 1972 - IS ZE ECHT ZO MOOI?

Op een avond in Utrecht wilde Wies weer dat ik alvast naar Diever ging. Ik zou daar de volgende dag toch voor mijn werk moeten zijn. Ik wilde Wies liever niet alleen laten en sputterde tegen, maar ze wilde het beslist. Ze was moe en wilde het bed voor zichzelf, dan kon ze eindelijk even rustig doorslapen. Bovendien was het dan de volgende ochtend minder ver rijden voor mij.

Ik dacht aan ma Jansma en mijn ouders die haar zo moe vonden en besloot dat het misschien toch wel verstandig was voor een keer. Ik gaf toe aan haar wens, maar treuzelde blijkbaar te lang. Jan kwam zeggen dat hij de deur op slot ging doen, dus als ik nog weg wilde, moest dat wel voor elf uur. Ik vond het vreemd dat Jan zich daarmee bemoeide, maar ja, Wies is een sterk en zelfstandig persoon. Ze zou niets doen wat ze niet wilde. Dus wat moest ik dan? Haar zeggen dat ik haar niet vertrouw?

Als ik afscheid heb genomen van Wies en beneden bij de deur van de portiek ben, komt er net een jongen binnen die ik daar nooit eerder heb gezien. Hij keek me vreemd lachend aan.

'Is ze echt zo mooi als op de foto?' vroeg hij aan mij.

Ik schrok. 'Wie bedoel je?' vroeg ik verbaasd en hem achterdochtig aankijkend.

'Dat meisje uit het blaadje van de bar', antwoordde hij nu ook verbaasd.

'Welk blaadje?'

'Nee niets, ik vergis me en moet op de eerste verdieping bij iemand zijn', zei hij meewarig en hij liep de trap op.

'Ik liep verdoofd en verbaasd door.' Kon het Wies zijn die hij bedoelde? Maar nee, dat kon niet. Wies was geen hoer die mannen ontvangt. Daar was ze totaal

nooit gezegd!

het type niet voor. Onmogelijk. Ze wilde vrijwel nooit seks en was juist preuts. Ik snapte er helemaal niets van en dat dove gevoel in mijn hoofd bleef.

Ik reed naar Diever. Onderweg bleef ik aan Wies denken. Ze zou toch niet niets met die jongen hebben? Wilde ze me daarom weg hebben? Ik vertelde mezelf weer dat Wies totaal niet zo is. Dan zou ze een heel andere persoon zijn dan ik denk. En ik niet alleen, maar haar familie en vrienden ook. Als ik 's avonds laat in Diever aankom en ga slapen, lig ik nog een tijd wakker. Ik dacht aan wat Wies op hetzelfde moment aan het doen zou zijn. 'Was ik toch maar niet weggegaan', bedacht ik nu. 'Waarom heb ik me zo gemakkelijk laten weggagen door die vervloekte Jan?' Uiteindelijk viel ik toch nog in slaap.

*ik had geen bank-
afschriften
had je niet in die
tijd!*

DECEMBER 1972 - DE BANKAFSCHRIJVEN EN DE VAKANTIEDAGEN
SALARIS WAS KONTANT IN ZIJN

Bij Wies op haar kamer keken we hoeveel geld we hadden voor het huis dat we gekocht hadden. Wies bleek haar bankafschriften niet meer in Leeuwarden te hebben, zoals ik dacht, maar in Utrecht.

'Waar zijn die dan? Die heb ik hier nog nooit gezien', zei ik verbaasd. 'Pak ze dan even, dan kunnen we direct kijken hoeveel jij hebt.'

'Nee dat kan niet, want die heeft Jan', antwoordde ze.

'Dan haal ik ze even op. Wat moet hij daar nou mee, dat gaat hem toch niets aan?' zei ik toen ik weer bij zinnen was gekomen. Ik wilde boos de kamer uitlopen, maar ze hield me onmiddellijk tegen.

'Nee, niet doen, dan wordt Jan boos, dat wil ik niet. Laat ze daar nou maar gewoon liggen, ik haal ze later wel op.'

Ik keek haar weer verbaasd aan en voelde weer die vreemde verdoofdheid. Het bleef even stil. We waren allebei bezig met onze eigen gedachten.

'Hoeveel geld heb je dan?' vroeg ik.

'Helemaal niets meer', zei ze heel verdrietig en me lief, maar schuldig aankijkend. 'Het is allemaal op.'

'Maar je hebt toch veel verdiend en je geeft toch maar weinig uit? Meestal betaal ik toch alles?'

'Nee, ik heb kleding moeten kopen en op de bank kost het eten ook nog wel wat. En met de trein naar Leeuwarden is ook duur.'

Ik vond het heel merkwaardig en dacht terug aan die keer dat me ze vroeg om geld voor een jurkje. Stom genoeg vroeg ik toen of ze dat niet zelf kon betalen en ging er verder niet op in. Ze verdiende immers genoeg geld en ik betaalde

het meeste als we inkopen deden. Dus ze moest juist geld overhouden. Maar misschien vergiste ik me daar wel in en was alles inderdaad veel duurder.

Maar toen ik vroeg hoeveel vakantiedagen ze nog had, bleken die ook allemaal al op te zijn. Ik vroeg haar hoe dat kon. Maar dat wist ze niet meer.

'Een paar keer met vriendinnen' zei ze vaag.

Maar goed, haar vakantiedagen waren dus mooi op.

niks van waar!!!!

DECEMBER 1972 - IK MIS EEN STUK GEHEUGEN

Vreemd genoeg weet ik van de volgende tijd, Kerst 1972 en de tijd tot ons huwelijk, vrijwel niets meer. Mijn geheugen begint weer vlak voor ons trouwen.

Wel weet ik nog dat Roland me een keer belde om te vragen waar de ouders van Wiesje ook al weer woonden. Ze hadden daar een afspraak en wisten niet meer precies waar het was. Dus ik legde het uit en vroeg me af wat ze bij de ouders van Wies moesten. Merkwaardig vond ik het, net alsof er iets voor mij verborgen moest blijven. Ik voelde dat er iets niet klopte, maar kon er niet de vinger op leggen. Roland had ook wat ontwijkend gedaan over de reden van hun bezoek. Die aarzeling voelde ik direct aan. Er was iets speciaals aan de hand.

→ is nooit op gesprek bij mijn ouders geweest

Ook had ik een gesprek met iemand die me vroeg wie er binnen de familie de meeste juridische kennis bezat. Dat was Johan natuurlijk, door zijn opleiding tot makelaar. Dus noemde ik zijn naam. Van het gesprek zelf begreep ik niet veel. Het had te maken met een levensverzekering en ons aanstaande huwelijk, had men mij verteld. Hij vroeg me ook nog wie over mij mocht beslissen als ik in coma lag of iets dergelijks. Dat moest dan die juridisch onderlegde persoon zijn volgens hem. Dat leek mij prima, want dan moest ik wel een ongeval gehad hebben of zo en op sterven na dood zijn. Dus kon het me dan toch niet meer schelen.

Weer wat later stelde Johan me allemaal vreemde vragen over Wiesje. Ik begreep niet waar hij het over had en wilde helemaal niet dat hij zich met mijn lieve Wiesje bemoeide. Ik liep daarom gewoon weg na de merkwaardige vragen over Wies en over haar huisbaas in Utrecht. De drang om toen weg te lopen, viel me niet op als ongewoon.

In een weekend, als we bij Paul en Ans zijn, wilde Paul even een eindje met me wandelen en iets bespreken. Wies wil ook wel even wandelen, maar Ans houdt

dat tegen 'nee Wies, Paul wil Hans wat vragen, laat die nou maar even alleen.'
We praatten over van alles waar hij op dat moment mee bezig was. Dan plotseling
'die broer van jou, Johan, is behoorlijk bezig met jou. Je moet die vent in de
gaten houden, ik zou dat niet willen zo', zei hij plotseling als we al een eindje
hadden gelopen..
'Wat is er dan?' vroeg ik stomverbaasd.
Je hebt hem toch toestemming gegeven om voor jou te handelen?
'Wat handelen?' zei ik nadenkend waar dat dan wel over moet gaan.
'Hij zegt dat je hem toestemming hebt gegeven om je zaken af te handelen als
je dat zelf niet kunt.'

Nu ging me een lichtje op.

'Ja, maar dat is alleen in geval van coma of zo. En daar is geen sprake van, ik
regel mijn eigen zaken wel, daar heb ik niemand bij nodig.'

Paul keek me aan en zweeg eerst even.

'Ik zou toch maar optreden en hem aangeven dat je dat dan niet wilt zo,'

'Hoezo, er is niets aan de hand? En in geval van coma zal toch iemand het
moeten doen', antwoordde ik. 'Het heeft iets met de verzekering te maken toch?'

En hoe weet jij dat dan allemaal, heb je mijn broer gezien dan?'

Hoe kan Paul nou contact hebben met Johan, vroeg ik me af.

Maar Paul zegt na een duidelijke aarzeling 'dat mag ik niet zeggen.'

'Hoezo mag je niets zeggen, dat bepaal je toch gewoon zelf?'

Maar Paul antwoordt niet, maar is duidelijk aangeslagen en zat er blijkbaar erg
mee. Ik snap het niet en kan hem niet dwingen en ben eigenlijk boos, daar houd
ik niet van. We hadden nooit geheimen voor elkaar dacht ik.

We lopen zwijgend verder en de sfeer was verknoeit, maar kwam later weer
terug.

We praatten nog over van alles en nog wat en gingen weer terug naar onze
mooie meisjes.

Paul weet van niets!
nooit bestaan
deze verhalen.

2 'T HARDE

FEBRUARI 1973 - TROUWEN

We hadden dus inmiddels een ruim huis gevonden in 't Harde, aan de
Zudendorpweg. Het was een prachtige omgeving om te wonen.

't Harde was een prachtig klein plaatsje dat tegen de rand van de bossen aan lag.
Je kon op de fiets zo over het spoor en onder de snelweg door en de Veluwe op.
Epe was maar een klein stukje fietsen over prachtige bospaadjes.

Het huis lag vlakbij een plein met winkels en in een rij met meer van dezelfde
woningen. Het had een mooie gele steen en was heel ruim met een z-vormige
kamer. In de ene hoek was de keuken en in de andere hoek de hal waar je het
huis binnenkwam, daar waren ook het toilet en de meterkast.

Het huis ging ons 84.000 gulden kosten, wat eigenlijk te duur was. Maar met
huizen kon je niet fout gaan, vertelde Johan. En ik had er veel over gehoord en
nagedacht, dus voor mij was het geen discussiepunt meer. De ouders van Wies
deden wel heel moeilijk en wilden dat we eerst rustig gingen sparen en dan
pas een huis zouden kopen. Maar ik was van mening dat je dan nooit een huis
zou krijgen, de huizenprijzen stijgen immers harder dan je ooit kunt sparen. Je
moest niet zeuren, maar direct kopen. Dan verdiende je vanzelf geld en zou je
vermoedelijk bijna gratis wonen later.

Wies had gelukkig nog haar Zilvervloot spaarrekening met 10.000 gulden. Het
bleek dat Wies die spaarrekening had willen opzeggen om het geld te gebruiken
in Utrecht, maar haar ouders hadden haar dat gelukkig verboden. Ze had mij
nooit iets gezegd daarover. Wat moest ze dan met al dat geld in Utrecht, vroegen
haar ouders en ik ons af. Maar dat wist Wies ook niet meer.

Haar geld op de betaalrekening was al helemaal opgegaan in Utrecht.

Ik had zelf 20.000 gulden op de bank staan, dus zette ik gewoon door. Kopen is
een gedwongen manier van sparen terwijl je al in het pand kunt wonen. En dan
nog de belastingvoordelen. Niemand kon me tegenhouden.

We planden ons huwelijk op 23 februari 1973, want dan konden we ook in het

→ Ik had geen betaalrekening ! ! !